ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΗΡ

Ι
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΘΕΑΤΡΟΝ

ΜΗΤΗΡ
ΚΑΙ
ΘΥΓΑΤΗΡ

ΔΡΑΜΑ
ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

Ι. Ν.

ΚΕΡΚΥΡΑ
Τύπ. τοῦ Ἐκδ. Ι. Ναχαμούλη
1871

Ι

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΜΗΤΗΡ

ΚΑΙ

ΘΥΓΑΤΗΡ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

[illegible]

Τύπ. τοῦ Ἐκδ. Ι. [illegible]

1831

ΜΗΤΗΡ

ΚΑΙ

ΘΥΓΑΤΗΡ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

ΥΠΟ ***

Ἐρανισθὲν ἐκ τοῦ ἐν τῷ *Ἰλισσῷ* καταχωρηθέντος
Διηγήματος

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ

ΚΕΡΚΥΡΑ
Τύποις Ι. Ναχαμούλη
1871

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΑΜΒΕΡΤΟΣ

ΓΕΡΑΡΔΟΣ

ΙΟΥΛΙΑ, σύζυγος τοῦ *Λαμβέρτου*

ΑΔΕΛΑΪΣ, θυγάτηρ αὐτῶν

Ὑπηρέτης τοῦ *Γρανβάλ*

Ὑπηρέτης τοῦ *Λαμβέρτου*

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Αἴθουσα παρακειμένη εἰς τὸν κῆπον τοῦ Λαμβέρτου. Εἰς τὸ βάθος μεγάλη θύρα ὑελωτή. Δεξιόθεν θύρα ἀνοίγουσα τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Λαμβέρτου. Ἕδραι καὶ τράπεζα μετὰ τῶν πρὸς γραφὴν ἀναγκαίων.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΛΑΜΒΕΡΤΟΣ καὶ ΓΕΡΑΡΔΟΣ ἐκ τοῦ βάθους.

ΛΑΜ. Καὶ πιστεύεις .... Γεράρδε, πιστεύεις ἀληθῶς; ...

ΓΕΡ. Πῶς ἂν πιστεύω .... φίλε μου! Ἐὰν δὲν πιστεύεις εἰς τὸν οἰωνὸν τῶν κοράκων, τότε δὲν θὰ πιστεύῃς οὔτε εἰς τὰ τεθραυμένα κάτοπτρα, οὔτε εἰς τὰς διεσταυρωμένας μαχαίρας, οὔτε εἰς τὸ βάσκανον ὄμμα, οὔτε ....

ΛΑΜ. Βέβαια ὅτι δὲν πιςεύω εἰς τοιαύτας δεισιδαιμονίας.

ΓΕΡ. Τίς οἶδε ποῦ θὰ σὲ ὁδηγήσῃ ἡ ἀπιστία σου αὕτη! Ἔπρεπε νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ φονεύσω τὸν κόρακα ἐκεῖνον, ὅστις τόσον μᾶς ἠνόχλει διὰ τῶν ἀπαισίων αὐτοῦ κρωγμῶν.

ΛΑΜ. Ἴδωμεν, Γεράρδε, τί δύναται νὰ μοὶ συμ-

βῇ κατὰ τὸ ἀπὸ Φλομονβὶλ μέχρι Φονταινεβλὼ ταξείδιόν μου; ταξείδιον ἐξ λευγῶν!

ΓΕΡ. Ναί· ἀλλὰ πρόκειται νὰ φέρῃς μετὰ σοῦ, ἐπιστρέφων ἐκ Φονταινεβλώ, διακοσίας χιλιάδας φράγκων.

ΛΑΜ. Τὰς διακοσίας χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας ὁ κάλλιστος θεῖος μου ὑπεσχέθη νὰ διαθέσῃ εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, ἢ μᾶλλον εἰς τὸ ἡμέτερον ἐργοστάσιον τῆς πορσελάνης, διότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὲ καλῶ συνεταῖρόν μου. *(σφίγγει τὴν χεῖραν τοῦ Γεράρ.)*

ΓΕΡ. Συνεταῖρόν σου! μοὶ φαίνεται, Λαμβέρτε, ὅτι ὁ τίτλος οὗτος θὰ διπλασιάσῃ τὴν φιλίαν μας.

ΛΑΜ. Ναί θὰ γίνωμεν ἀδελφοί.

ΓΕΡ. Καὶ ἔτι μᾶλλον, ἐὰν εὐχρεστεῖσαι.

ΛΑΜ. Ἀναμφιβόλως· διότι γενόμενος γαμβρός μου, γίνεσαι σχεδὸν υἱός μου! Τίς ἤθελε τὸ φαντασθῇ ποτὲ, ὅτι μίαν ἡμέραν ἤθελες νυμφευθῇ τὴν κόρην μου; — Θεέμου! Εἶμαι τριακονταπενταετής, νυμφευθεὶς εἰς δέκα ἐννέα ἐτῶν ἡλικίαν, δὲν εἶναι παράδοξον ἂν ἔχω κόρην δεκαεξαετῆ, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ ὑπανδρεύσω μὲ φίλον κατὰ δέκα ἔτη μικρότερον τῆς ἡλικίας μου.

ΓΕΡ. Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ γάμου μου μετὰ τῆς προσφιλοῦς σου Ἀδελαΐδος, ἂς ὁμιλήσωμεν ἅπαξ ἔτι καὶ περὶ τοῦ θείου σου. Βεβαίως

δὲν θὰ ὑπάγῃς πρὸς αὐτὸν, εἰς τὸ μέγαρον τῆς Τερψιθέας, μόνον ὅπως λάβῃς τὰς διακοσίας χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας σοὶ ὑπεσχέθη.

ΛΑΜ. Μοὶ ἐνθυμίζεις τὸ κυριώτερον, τὸ δυσχερέστερον ἀντικείμενον τῆς ἀποστολῆς μου. Πηγαίνω ὅπως τὸν παρακαλέσω νὰ παρευρεθῇ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν εἰς τὸν γάμον σου μετὰ τῆς κόρης μου, τῆς ἀνεψιᾶς του.

ΓΕΡ. Τὴν ὁποίαν λατρεύει.

ΛΑΜ. Τὴν λατρεύει ἀναμφιλέκτως· ἀλλ' οὐχ' ἧττον λατρεύει καὶ τὸ θρονίον του. Ὅθεν ἐπειδὴ ὁ ἐξαίρετος οὗτος ἀνὴρ ἀπὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν οὐδόλως ἐγκατέλειπε τὸν ὁρίζοντα τοῦ Φονταινεβλῶ, εἰμὶ βέβαιος ὅτι δυσκόλως θὰ τὸν πείσωμεν νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα· μολαταῦτα θὰ προσπαθήσω τὸ κατὰ δύναμιν.

ΓΕΡ. Σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητέ μοι Λαμβέρτε, προσπάθησον. Ἡ Ἀδελαὶς δὲν θὰ νομίσῃ ἑαυτὴν νυμφευμένην ἐὰν ὁ θεῖός της δὲν παρευρεθῇ εἰς τὴν τελετήν.

ΛΑΜ. Καὶ ἐκτὸς τούτου, ἡ Ἀδελαὶς θὰ αἰσθανθῇ ὑπερβάλλουσαν χαρὰν καὶ ὑπεριφάνειαν νὰ τῷ ἐπιδείξῃ τὰ γαμήλια δῶρα, ἅτινα τῇ προσέφερες, τὰς ὡραίας ἐκ μεταξοπτύλου ἐσθῆτας, τὰ πολυτελῆ ἰνδικὰ ὑφάσματα καὶ τοὺς πολυτίμους ἀδάμαντας.

ΓΕΡ. Οἱ ἀδάμαντες ἐκεῖνοι, ὡς γνωρίζεις, προέρχονται ἐκ τῆς μητρός μου, ὥστε εἰς μόνην τὴν Ἀδελαΐδα θὰ ἁρμόζωσι κάλλιστα.

ΛΑΜ. Σὲ εὐχαριστῶ ἀντὶ τῆς κόρης μου, διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν περιποιήσεις σου, ἰδίως δὲ διὰ τὴν τελευταίαν σου ταύτην σκέψιν.

ΓΕΡ. Ἐπεθύμουν νὰ ἤμην πλουσιώτερος, ἀλλὰ τί νὰ γείνῃ; Οὐδεὶς ἄλλος γνωρίζει κάλλιον σοῦ....

ΛΑΜ. Οὐδεὶς γνωρίζει κάλλιον ἐμοῦ, ὅτι κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν ἔπραξες ἀνώτερον τῶν δυνάμεών σου. Ἀλλὰ θὰ γείνῃς πλούσιος. Θὰ σὲ καταστήσω πλούσιον, ἢ μᾶλλον, συμβοηθούμενοι, θὰ γείνωμεν ἀμφότεροι πλούσιοι, διότι θὰ συνεργαζώμεθα, καὶ μετά τινας ἡμέρας τὰ ἐμπορικὰ ἡμῶν τιμολόγια θὰ φέρωσιν ἐπὶ κεφαλῆς κομψῶς κεχαραγμένον τὸν τίτλον — «Οἶκος Λαμβέρτου καὶ Γεράρδου κατασκευαστῶν τῆς Πορσελάνης εἰς Φρομονβὶλ, περιφέρειαν Φονταινεβλώ. » —

ΓΕΡ. (*Μειδιῶν μελαγχολικῶς*) Ἡμεῖς ἔμποροι!

ΛΑΜ. Ἡμεῖς ἔμποροι.

ΓΕΡ. Ἐργοστασιάρχαι!

ΛΑΜ. Κατασκευασταὶ τῆς πορσελάνης.

ΓΕΡ. (*μετὰ τόνου εὐθυμωτέρου*) Ἀλλὰ πορσελάνης ἐπιχρύσου.

ΛΑΜ. Ὦ! Τότε ἡ ὑπόληψίς μας ἐσώθη. Ἐν τοσούτῳ, θὰ κατασκευάζωμεν καὶ παροψίδας, εἴτε ἐπιχρύσους εἴτε μὴ τοιαύτας.

ΓΕΡ. (*μετ' ἄλγους*) Παροψίδας! Χυδαίας παροψίδας, ἡμεῖς οἵτινες τοσαύτας συνετρίψαμεν εἰς τοὺς χοροὺς τῶν μετημφιεσμένων!

ΛΑΜ. Ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ. Ἐν τούτοις, δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ συνετρίψαμεν ποτὲ τριβλία, καὶ ὅμως κατασκευάζομεν τοιαῦτα εἰς τὸ ἐργοστάσιόν μας.

ΓΕΡ. Κατασκευάζομεν καὶ τρίβλία· ὁποῖος ἐξευτελισμός!

ΛΑΜ. Εἶναι ἡ Ἀδελαΐς. Ἂς ἀλλάξωμεν ἀντικείμενον συνομιλίας.

ΓΕΡ. Ναὶ, πρέπει νὰ ἀγνοῇ....

ΛΑΜ. Ἐκεῖνο, ὅπερ ἄλλως τε, θὰ μάθῃ μίαν ἡμέραν.

ΓΕΡ. Σιωπή! ἰδοὺ, ἔρχεται.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΔΕΛΑΙΣ καὶ οἱ εἰρημένοι.

ΑΔΕΛ. Ὡραία! Ἀκούσατε τί μοὶ εἶπεν ἡ μήτηρ μου. Διϊσχυρίζεται, κύρις, ὅτι θὰ ἐπιχειρήσητε ὀκταήμερον τοὐλάχιστον ταξείδιον. Θὰ ἀπουσιάσητε ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας! καὶ τὸ ἐπιτρέπετε ὑμεῖς, κύριε Γεράρδε;

ΛΑΜ. *(περιπτυσσόμενος αὐτήν)*. Περίεργον καὶ τοῦτο! .... δὲν ἐνθυμοῦμαι παντάπασι, σὲ βεβαιῶ, νὰ ὡμίλησα εἰς τὴν μητέρα σου περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ λείψω. Καὶ εὑρίσκεις τοῦτο πολύ;

ΑΔΕΛ. Τὸ εὑρίσκω παραπολύ. Μίαν ὁλόκληρον ἑβδομάδα νὰ μὴ σὲ ἴδωμεν!

ΛΑΜ. Εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν, Ἀδελαΐς· ἄραγε λυπεῖσαι ὅτι δὲν θὰ ἴδῃς ἐμὲ νὰ ἐπιστρέψω πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, ἢ διότι θὰ ἀργοπορήσῃς νὰ πληροφορηθῇς ἐὰν ὁ θεῖός σου θὰ συγκατατεθῇ νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους σου;

ἈΔΕΛ. Καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο.

ΛΑΜ. Πολὺ καλά· λοιπὸν θὰ σοὶ εἴπω καὶ ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν. Δὲν θὰ διαμείνω εἰς τὸ μέγαρον τῆς Τερψιθέας εἰμὴ τέσσαρας μόνον ἡμέρας. Σοὶ τὸ ἐγγυῶμαι.

ἈΔΕΛ. Τότε σᾶς ἐπιτρέπω νὰ ἀναχωρήσητε... Ἆ! Ὄχι, ἀκόμη! Μὲ ἠπατήσατε ἤδη ἅπαξ. Ἀπαιτῶ ἰσχυρὰς ἐγγυήσεις .... Τίνα ἐγγύησιν θὰ μοὶ δόσητε;

ΛΑΜ. Ἀλλὰ ... καὶ ἐγὼ ἀπορῶ ....

ἈΔΕΛ. Δὲν εἶσθαι ἔμπορος;

ΛΑΜ. Ἀναμφιβόλως. Ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο;

ΑΔΕΛ. Ἐπειδὴ εἶσθε ἔμπορος, οὐδὲν ἁπλούστερον τοῦ ὅ,τι σᾶς ζητῶ. Κάμετέ μοι ἓν γραμμάτιον.

ΛΑΜ. Ἓν γραμμάτιον!

ΓΕΡ. Ἡ ἰδέα μοὶ φαίνεται....

ʼΑΔΕΛ. Ἡ ἰδέα εἶναι λαμπρά. Ἐμπρὸς., τάχιστα, ἓν γραμμάτιον!

ΓΕΡ. Ἰδοὺ χάρτης καὶ μολυβδίς.

ΑΔΕΛ. (*σοβαρῶς*) Γράψατε!

ΛΑΜ. Ἡ δυσπιστία αὕτη μὲ τιμᾷ.

ΑΔΕΛ. (*ὑπαγορεύουσα· ὁ δὲ Λαμ. γράφων*). « Ὁ ὑποφαινόμενος, κατασκευαστὴς τῆς πορσελάνης εἰς Φρομονβίλην, ὑποχρεοῦμαι ἀπέναντι τῆς θυγατρός μου, δεσποινίδος Ἀδελαΐδος Λαμβέρτου, νὰ ἐπιστρέψω ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν. » Ἤδη, τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τὴν ὑπογραφήν. Ὄχι, μὴ ὑπογράψητε ἀκόμη. Ἐλησμόνησα τὸ οὐσιωδέστερον.

ΛΑΜ. Μοὶ φαίνεται ὅτι οὐδὲν παρελείφθη.

ΑΔΕΛ. Ἀπατᾶσθε, πάτερ μου.

ΓΕΡ. Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ βλέπω...

ΑΔΕΛ. Ἀπατᾶσθε καὶ σεὶς· ἐλησμονήσατε τὸ μᾶλλον οὐσιῶδες. Ἐὰν δὲν ἐπιστρέψητε ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν, εἰς τί ὑποχρεοῦσθε;

ΓΕΡ. Ἡ κόρη σου ἔχει δίκαιον. Οὐδόλως ἐσκέφθημεν τοῦτο.

ʼΑΔΕΛ. (*σοβαρῶς*) Ἀπαιτεῖται ποινικὴ ῥήτρα!

ΛΑΜ. Ἡ δυπιστία αὕτη ἔτι μᾶλλον μὲ τιμᾷ... (*γράφων*) «Καὶ ἐὰν δὲν ἐπιστρέψω ἐντὸς τεσσά-

ρων ἡμερῶν εἰς Φρομονβίλην, συγκατατίθεμαι ἐν τῇ ἐπιστροφῇ μου . . . .

ΓΕΡ. Εἰς τί συγκατατίθεσαι;

ΑΔΕΛ. Ναὶ, εἰς τί συγκατατίθεσθε;

ΛΑΜ. *(ἀκολουθεῖ γράφων)* « νὰ μὴν ἐναγκαλισθῶ οὔτε τὴν σύζυγόν μου, οὔτε τὴν κόρην μου.»

'ΑΔΕΛ. (*'Εναγκαλιζομένη αὐτόν*) Δὲν ἐπεθύμουν περισσότερον τούτου· εὐχαριστῶ. Ἤδη εἶμαι βεβαία περὶ τῆς ἐπιστροφῆς σας.

ΓΕΡ. Καὶ ἐγὼ, ὡς μέλλων συνεταῖρος τοῦ ὑπογεγραμμένου, ὀπισθογράφω τὸ γραμμάτιον. *(ὑπογράφει καὶ προσφέρει τὸ γραμμάτιον τῇ Ἀδελαΐδι.)*

ΑΔΕΛ. *(μετ' εὐθυμίας)* Εὖγε ! Εὖγε !

ΣΚΗΝΗ Γ.

'Η ΙΟΥΛΙΑ καὶ οἱ ἄ ω.

ΙΟΥΛ. (*ψυχρὰ καὶ κατηφὴς μέχρι τῆς τετάρτης σκηνῆς)* Πόσον εὐδιάθετοι εἶσθε ἐνταῦθα!

ΑΔΕΛ. Μῆτερ, μῆτερ, ἔχω μίαν καλὴν εἴδησιν νὰ σοὶ διακοινώσω. 'Ανάγνωθι.

ΙΟΥΛ. (*τεταραγμένη.*) (Τέσσαρας ἡμέρας· τέσσαρας ἡμέρας θὰ λείψῃ!) Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ὑποσχεσίν σας ταύτην, ἐφοβούμην μήπως ἀπουσιάσητε περισσότερον χρόνον.

'ΑΔΕΛ. 'Αφοῦ θὰ ὑπάγητε εἰς Φονταινεβλώ, μὴ λησμονήσητε νὰ ἐπισκεφθῆτε καὶ τὸν κύριον δὲ Γρανβὰλ, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βλαντμενίλ.

ΙΟΥΛ. *(διακόπτουσα αὐτὴν ἀποτόμως)* 'Όχι, κόρημου, δὲν εἶναι τόση ἀνάγκη. 'Αφοῦ ὁ πατήρ σου θὰ ὑπάγῃ εἰς Φονταινεβλὼ δι' ὑποθέσεις . . .

ΑΔΕΛ. Καὶ διὰ τὸν γάμον μου, μῆτερ μου, καὶ διὰ τὸν γάμον μου.

ΙΟΥΛ. Μὴ δὲν εἶναι καὶ αὕτη ὑπόθεσις ;

ΑΔΕΛ. 'Όχι· εἶναι διασκέδασις.

ΙΟΥΛ. Ἔχεις δίκαιον· ἀλλὰ διὰ τίνα λόγον ὁ πατήρ σου νὰ ἐπασχοληθῇ ὅπως μεταβῇ παρὰ τῷ κυρίῳ Γρανβάλ;

'ΑΔΕΛ. Διὰ τίνα αἰτίαν; 'Αλλ' ὁ κύριος δὲ Γρανβὰλ, ὁ τόσον περιποιητικὸς, τόσον ἀγαθὸς πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς ἐμὲ, ὅλον τὸν καιρὸν, καθ' ὅν διετρίψαμεν παρὰ τῷ θείῳ μου . . . .

ΙΟΥΛ. Βεβαίως, ἀλλὰ . . . .

'ΑΔΕΛ. Ὁ κύριος δὲ Γρανβὰλ, ὅστις μᾶς προσεκάλει εἰς ὅλας τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς, ἃς ἔδιδεν εἰς τὸ μέγαρόν του, δὲν θέλετε . . . .

ΙΟΥΛ. Δὲν εἶπον ὅτι δὲν θέλω.

ΛΑΜ. Ἡσυχάσατε· οὐδόλως θὰ μὲ ἐνοχλήσῃ τοῦτο. Τὸ μέγαρον τῆς Τερψιθέας, φίλη μου, μόλις δύο βήματα ἀπέχει τοῦ Βλαννμενὶλ. Νομίζω δὲ, ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, ὅτι οἱ δύο κῆποι συγχέονται . . .

'ΑΔΕΛ. Ναὶ, πάτερ μου, συγχέονται.

ΛΑΜ. Πολὺ καλά. Ἰδοὺ καὶ εἷς προσέτι λόγος.

'ΑΔΕΛ. Ἄλλως τε, ἐπαναλαμβάνω, εἶναι φιλοφροσύνη, ὀφειλομένη τῷ κυρίῳ δὲ Γρανβάλ. Μᾶς ἐχόρευσε τόσας *πόλκας*, τὴν μητέρα καὶ ἐμέ. Ὁποῖαι θελκτικαὶ πρωΐαι! — Ἂς τὸ ὁμολογήσῃ αὐτὴ ἡ μήτηρ μου. — Καὶ ὑμεῖς δὲν κατεδέχθητε νὰ ἔλθητε οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος, ἀγριάνθρωποι ποῦ εἶσθε!

ΛΑΜ. Ἡμεῖς τόσον ἀπησχολημένοι!

'ΑΔΕΛ. Ἀλλὰ πάντοτε εἶσθε ἀπησχολημένοι, κύριοι!

ΛΑΜ. Ὦ! ὤ! ἡ δεσποινὶς 'Αδελαΐς ἀπεφάσισε νὰ μᾶς καταβυθίσῃ!

ΙΟΥΛ. Θεέ μου! ὑπάγετε εἰς τοῦ κυρίου δὲ Γρανβάλ, ἀφ' οὗ ἡ Ἀδελαΐς νομίζει τοῦτο ἀπαραίτητον.

ΑΔΕΛ. Ἆ! ἐνίκησα τέλος πάντων.

ΛΑΜ. Διότι τὸ θέλει ἡ μήτηρ σου· μὴ λησμονῇς τοῦτο.

'ΑΔΕΛ. Ἡ μήτηρ μου ὅμως τὸ θέλει, διότι ἔχω δίκαιον.

ΓΕΡ. Ὅλοι, ὅλοι τὸ θέλομεν. Τὸ ζήτημα ἐλύθη.

'ΑΔΕΛ. Μὲ συγχωρεῖτε. (*Ἡ Ἰουλία ἀνησυχεῖ*)

ΛΑΜ. Ἆ! ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι;

ΑΔΕΛ. Ἔχομεν καὶ ἄλλο νὰ προσθέσωμεν, δηλ. ἐὰν ἐπισκεφθῆτε τὸν κύριον δὲ Γρανδάλ. . .

ΛΑΜ. Ὅπερ καὶ ἀπεφασίσθη . . .

ΑΔΕΛ. Συγγνώμην, πάτερ μου. Ἔλεγον ὅτι ἐὰν ἐπισκεφθῆτε τὸν κύριον δὲ Γρανδάλ, εἶναι πρέπον νὰ τὸν προσκαλέσητε καὶ εἰς τὸν γάμον μου.

ΙΟΥΛ. Ἓν σύνηθες προσκλητήριον, διευθυνόμενον παρ' ἡμῶν πρὸς τὸν κ. δε Γρανδάλ, εἶναι, νομίζω, ἐντὸς τοῦ πρέποντος.

ΑΔΕΛ. Ἓν ἁπλοῦν προσκλητήριον;

ΙΟΥΛ. Ναί.

ΑΔΕΛ. Ἀλλά, μῆτερ, ὁ κ. δὲ Γρανδάλ εἶναι ἄξιος πλείονος τούτου.

ΛΑΜ. Ἀναντιῤῥήτως, ἡ Ἀδελαῒς εἶναι ἐρωτευμένη τοῦ κ. Γρανδάλ. Ἔσο ὀλίγον ζηλότυπος, Γεράρδε, ἀκούεις; ἔσο ὀλίγον ζηλότυπος.

ΓΕΡ. Ἐγώ! οὐδέποτε εἶδον τὸν κ. δὲ Γρανδάλ, καὶ ἀγνοῶ ἂν ἦναι καλὸς ἢ κακός.

ΑΔΕΛ. Ὦ! εἶναι πολὺ καλός, ἀληθῶς, μῆτερ;

ΙΟΥΛ. (*συγκεχυμένη*) Ναί . . . . ναί . . . .

ΑΔΕΛ. Συμπεριφορὰ ἀρίστη, ἀνάστημα στρατιωτικόν, μύστακες ἐμπνέοντες φόβον. Θαυμάσιος! γοητευτικός!

ΛΑΜ. (*τῷ Γεράρδῳ*) Ἀκούεις;

ΓΕΡ. Ἀκούω.

ΑΔΕΛ. Βλέμμα πλῆρες ἀγερωχίας, ἡδύτητος καὶ μεγαλείου.

ΛΑΜ. Ἀκούεις πάντοτε;

ΓΕΡ. Ἀκούω.

ΛΑΜ. Καὶ τοῦτο δὲν σὲ ταράττει;

ΓΕΡ. Οὐδόλως μὲ ταράττει;

ΛΑΜ. Καὶ δὲν σὲ παρογγίζει;

ΓΕΡ. Ὄχι· δὲν μὲ παροργίζει πλέον ἢ ὅσον ἡ ὑφ' ἑνὸς διαβατηρίου σημείωσις τῶν χαρακτήρων. Ἄς περαιώσωμεν ὁμοῦ τὴν σημείωσιν τῶν χαρακτηριστικῶν — Μέτωπον;

ΑΔΕΛ. Εὐγενὲς καὶ ὡραῖον.

ΓΕΡ. Στόμα;

ΑΔΕΛ. Ἐξαίσιον.

ΓΕΡ. Χροια;

ΑΔΕΛ. Ὠχρὰ καὶ ζωηρά.

ΓΕΡ. Ἀνάστημα;

ΑΔΕΛ. Ὑψηλὸν, εὔκαμπτον καὶ χαρίεν.

ΓΕΡ. Χαρακτήρ;

ΑΔΕΛ. Ἀξιολάτρευτος.

ΓΕΡ. Πνεῦμα;

ΑΔΕΛ. Ζωηρὸν, ἀφελὲς, γοητευτικόν.

ΓΕΡ. Ὁ κ. δὲ Γραμβὰλ, ὡς βλέπω, περιορίζεται μόνον εἰς τὸ νὰ ἦναι ἁπλούστατα ἄνθρωπος τέλειος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

ΛΑΜ. Τόσο μόνον;

ΑΔΕΛ. Ὄχι δά, δὲν εἶναι τόσον μόνον.

ΛΑΜ. Τί λοιπὸν ἔχομεν εἰσέτι;

ΑΔΕΛ. Ὁ κ. δὲ Γρανβὰλ εἶναι εὐπατρίδης, εἶναι δηλ. ὑποκόμης δὲ Γρανβάλ.

ΙΟΥΛ. Ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ σου εἶναι εὐπατρίδης.

ΛΑΜ. Ἰουλία ! . . . . Ἰουλία . . . . !

ΑΔΕΛ. (*μετ' ἐκπλήξεως*) Ὁ πατήρ μου εἶναι εὐπατρίδης! εἶσθε τῷ ὄντι εὐπατρίδης πάτερ μου;

ΙΟΥΛ. Ναὶ, ὁ πατήρ σου εἶναι εὐπατρίδης.

ΑΔΕΛ. Ὁ πατήρ μου ἄρα εἶναι ὑποκόμης;

ΙΟΥΛ. Ἔτι πλέον.

ΛΑΜ. Ἰουλία, τίς ἡ ἀνάγκη; . . . .

ΙΟΥΛ. Ὁ πατήρ σου εἶναι κόμης.

ΓΕΡ. Ἐπροδόθημεν!

ΑΔΕΛ. Ὢ καὶ οὐδέποτε μοὶ εἴπατε τοῦτο . . . κόμης! . . . . Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ τίτλος καὶ τὸ ὄνομα δὲν συμβιβάζονται. Κόμης Λαμβέρτος ἠχεῖ κακῶς εἰς τὰ ὦτα.

ΙΟΥΛ. Ὁ πατήρ σου ὅμως ὀνομάζεται κόμης Λαμβέρτος δὲ Μονβιρόν.

ΑΔΕΛ. Τώρα ναί, ἀξιόλογα! ἰδοὺ ἓν ἀληθὲς ὄνομα ! ἰδοὺ ἀληθὴς τίτλος ! Λαμβέρτος δὲ Μονβιρὸν ! ὡραῖον, καλότυχον! Εἶναι ἐπίσης ὡραῖον ὅπως καὶ τὸ ὑποκόμης δὲ Γρανβάλ.

ΛΑΜ. (*'Ατενίζων τὸν Γεράρδον*) Πάντοτε ὁ κ. δὲ Γρανβάλ.

ΓΕΡ. (*μετὰ κωμικοῦ ὕφους*) Πάντοτε.

'ΑΔΕΛ. 'Αλλὰ τότε, μῆτερ μου, εἶσθε καὶ ὑμεῖς κόμησσα δὲ Μονβιρόν.

ΙΟΥΛ. 'Αναμφιβόλως.

ΑΔΕΛ. Καὶ ἐγὼ ὑποκόμησσα δὲ Μονβιρόν.

ΙΟΥΛ. 'Αναντιῤῥήτως.

ΑΔΕΛ. Ὑποκόμησσα δὲ Μονβιρὸν! Μοῦ ἔρχεται ἐπιθυμία νὰ συντρίψω ὅλας τὰς πορσελάνας μας.

ΓΕΡ. Εἶναι πλήρης γοήτρου ἡ κόρη σου.

ΛΑΜ. Νομίζεις, Γεράρδε;

ΑΔΕΛ. Τότε, λοιπὸν, εὐγενέστατέ μου πάτερ, διατὶ δὲν μοὶ ἐλέγετε νὰ σᾶς ἀποκαλῶ, ὡς εἴχετε τὸ δικαίωμα, Κ. Κόμητα δὲ Μονβιρόν;

ΛΑΜ. Δὲν τὸ μαντεύεις;

ΑΔΕΛ. Ὄχι.

ΛΑΜ. Πῶς! σὺ ἡ τόσον ἀγχίνους καὶ τόσον εὐφυής! Σκέφθητι.

'ΑΔΕΛ. Ὄχι, δὲν θέλω νὰ σκεφθῶ, θέλω νὰ τὸ μάθω εὐθύς.

ΛΑΜ. Σκέφθητι νὰ τὸ εὕρῃς, ἄλλως τε δὲν θὰ τό μάθῃς.

ΑΔΕΛ. Ἄ, Θεέ μου! Θεέ μου! Εἶδε τις ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς, ὑποκόμησσαν ἐμοῦ δυστυχεστέραν;

ΛΑΜ. (*φαιδρῶς*) Ἡ ὑπογραφὴ «Λαμβέρτος κόμης δε *Μονβιρὸν*,» θὰ ἁρμόζει ὡραῖα κάτωθεν καταλόγου τινὸς ἐμπορευμάτων, δὲν ἔχει οὕτω; Λόγου χάριν: — «Ἔλαβον παρὰ τοῦ κ. Ἰακώβου ἢ Ἰωάννου, ἀπέναντι ἓξ ἐπιχρύσων κομβίων καὶ μιᾶς σακχαροδόχης, ἑξήκοντα φράγκα καὶ ἑξήκοντα τρία ἑκατοστά.

«ΛΑΜΒΕΡΤΟΣ, κόμης δὲ Μονβιρόν.»

ΑΔΕΛ. (*ὀλίγον τεταραγμένη*) Ὦ! Θεέ μου! ἀληθῶς . . .

ΛΑΜ. Τέκνον μου! δὲν εἶχον τὴν πρόθεσιν νὰ σὲ εἰσάξω εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ταύτας λεπτομερείας, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μήτηρ σου ἔκρινεν ἄλλως . . . .

ΙΟΥΛ. Ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ γάμου της, ἡ ἀποκάλυψις αὕτη καθίστατο ἀναπόφευκτος. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, δι' ἔτη ὁλόκληρα, ὅπως εὐχαριστήσω τοὺς ὑπολογισμούς σας, ὑπέφερα νὰ καταδικασθῶ εἰς ἐντελῆ ἀφάνειαν, εἰς οἰκτρὰν ταπείνωσιν . . . .

ΛΑΜ. Ἀφάνειαν ὅμως δικαιολογημένην, σύνετὴν, ἀγαπητή μου Ἰουλία. Καὶ ἐν πρώτοις, δὲν ἔπρεπεν νὰ μνησικακῇς ἐναντίον μου διότι ἀπέκρυψα τὸν τοῦ κόμητος τίτλον μου ὑπὸ τὸ ἔνδυμα ἐργοστασιάρχου, ἀφοῦ βλέπεις ὅτι καὶ ὁ Γεράρδος, ἔκρυψε ἐπίσης τὸν τοῦ Μαρκησίου τίτλον του.

ΑΔΕΛ. (*μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως*) Καὶ ὑμεῖς εἶσθε Μαρκήσιος, κύριε Γεράρδε;

ΓΕΡ. Τί νὰ γίνῃ δεσποινίς;

ΑΔΕΛ. Μαρκήσιος; ἀλλ' εἶναι ὄνειρον.

ΛΑΜ. ! Ὄχι, καλή μου Ἀδελαΐς, εἶναι πραγματικότης, τῆς ὁποίας ὀφείλομεν ἤδη νὰ σοὶ δώσωμεν ἐξηγήσεις. Ἐγὼ, Λαμβέρτος δὲ Μονβιρὸν, καὶ Γεράρδος δὲ Ῥονσὰκ, ὁ φίλος μου, ὁ κάλλιστος φίλος μου, δὲν ἐφέραμεν ἐν τῷ μέσῳ ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας, δικαίως ὑπερηφανευομένης διὰ τὸ παρελθόν της, εἰμὴ μικρὰν περιουσίαν, ἐλαττωθεῖσαν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν μας προγόνων. Καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ εἴχομεν ἐξακολουθήσῃ δαπανῶντες κληρονομίαν εὐτελεστάτην ἤδη, ὅτε ἡμέραν τινα, καθ' ἣν, ὡς συνήθως, συνεγευματίζομεν εἰς τὸ Καφφενεῖον τῶν Παρισίων, μᾶς ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ διακοινώσωμεν πρὸς ἀλλήλους τὰ μέλλοντα σχέδιά μας. Δὲν μᾶς ὑπελείποντο πλέον εἰμὴ εἴκοσι μόλις χιλιάδες φράγκων. Νὰ ὑπηρετήσωμεν εἰς τὸν στρατόν; . . . . ἦτο πλέον ἀργὰ διὰ τὸν Γεράρδον, καὶ ἔτι μᾶλλον δι' ἐμὲ, ὅστις ἤμην καὶ νυμφευμένος. Τότε ἠρχίσαμεν νὰ ἀριθμῶμεν, ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος, ὅλους τοὺς ἐπισήμους ἱστορικοὺς οἴκους, διακριθέντας ἔν τε τῇ πολιτείᾳ καὶ τῷ στρατῷ, τῶν ὁποίων οἱ ἀπόγονοι ἐτίθεντο

καθ' ἑκάστην ἐπὶ κεφαλῆς τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας· οἱ μὲν εἰς τὰς ἀτμοπλοϊκὰς ἑταιρίας, οἱ δὲ, εἰς τὰς ἑταιρίας τῶν σιδηροδρόμων. «Διατί νὰ μὴ πράξωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτό;» «Ἂς πράξωμεν καὶ ἡμεῖς ὅπως καὶ ἐκεῖνοι» ἀνεφωνήσαμεν πλήρεις ἐλπίδων ὁ Γεράρδος καὶ ἐγώ. Ἀλλὰ βλέποντες τὴν μετριότητα τῶν κεφαλαίων μας, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπηρετήσωμεν εἰμὴ ὡς ἁπλοῖ στρατιῶται εἰς τὸν ὑπὸ στρατάρχων ἀπαρτιζόμενον τοῦτον βιομηχανικὸν στρατὸν, ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ κρύψωμεν κατ' ἀρχὰς τοὺς τίτλους ἡμῶν εἰς τὸ βάθος τοῦ γραφείου μας, διότι δὲν ἦτο πρέπον χρεωκοπία τις νὰ κηλιδώσῃ μίαν ἡμέραν τὸν θυρεὸν ἡμῶν ἐν πλήρει ἐμποροδικείῳ. Ἐὰν ὅμως τοὐναντίον, ὁ Θεὸς συνέδραμε τὴν καλήν μας θέλησιν, ἐὰν καθιστάμεθα ποτὲ πλούσιοι, τότε! ἠθέλαμεν ἀναλάβει τοὺς τίτλους ἡμῶν, καὶ ἠθέλομεν ἐξακολουθήσει καλούμενοι, ἐγὼ μὲν, Κ. κόμης Λαμβέρτος δὲ Μονδιρὸν, ὁ δὲ Γεράρδος, Κ. Μαρκήσιον δὲ Ῥονσάκ.

ἈΔΕΛ. Ἆ! πάτερ μου, ἄριστα, θαυμάσια! κύριε Γεράρδε.

ΛΑΜ. Ἄφες με νὰ τελειώσω. Βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ θείου μου, συνεστήσαμεν τὸ εὐρύχωρον τοῦτο τῆς πορσελάνης ἐργαστήριον ὅπερ εὐωδώθη

πέραν τῶν ἐλπίδων μας. Κρίνον μας ἤδη. Ἀπὸ τῆς θελήσεως ἡμῶν ἐξήρτητο νὰ ἤμεθα εὐπατρίδαι πένητες, βάρος τῆς κοινωνίας, καὶ ἡμῶν αὐτῶν. Ἐγείναμεν ὅμως πλούσιοι ἐργοςασιάρχαι, ἔντιμοι βιομήχανοι. Ἰδού, κόρη μου, ἡ ἱστορία τοῦ Γεράρδου καὶ ἐμοῦ.

ἈΔΕΛ. Καὶ ἡ κόρη σας τὴν εὑρίσκει θαυμασίαν.

ΓΕΡ. Λοιπὸν συγκατατίθεσθε νὰ μὴν κληθῆτε παραχρῆμα Μαρκησία δὲ Ῥονσάκ, μέχρις εὐνοϊκωτέρων περιστάσεων; θέλετε....

ΑΔΕΛ. Θέλω νὰ ἦμαι εὐτυχὴς παραχρῆμα· ἰδοὺ ἡ γνώμη μου, κύριε Γεράρδε.

ΛΑΜ. Εἶναι ταὐτὸν ὡς νὰ σοὶ λέγῃ ὅτι συμμερίζεται πληρέστατα τὴν γνώμην σου.

ΑΔΕΛ. Ἤθελον λάβει ὅμως μεγάλην εὐχαρίστησιν ὅταν ὑπάγω εἰς Βλανκμενὶλ, παρὰ τῷ κ. δὲ Γραμβάλ....

ΙΟΥΛ. (Καὶ πάλιν ἐπανέρχεται εἰς τὸν κ. δὲ Γραμβάλ.)

ΑΔΕΛ. Θὰ λάβω, λέγω, μεγάλην εὐχαρίςησιν, νὰ ἀκούσω ἀγγελόμενον πομπωδῶς εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ ὑποκόμητος τὸ ὄνομα: «Η κυρία κόμησσα δὲ Μονβιρόν!

ἸΟΥΛ. Ἐνόμιζα, προσφιλής μου Ἀδελαΐς, ὅτι

δὲν εἶχες τίποτε πλέον νὰ εἴπῃς περὶ τοῦ κ. δὲ Γραμβάλ....

ΑΔΕΛ. Μῆτερ μου, οὐδὲν ἔχω πλέον νὰ προσθέσω.

ΓΕΡ. Ναὶ, ἀλλ'ἔχω νὰ προσθέσω ἐγὼ... Ἔχω νὰ προσθέσω ὅτι ὁ κ. δὲ Γραμβὰλ ἔχει καὶ ἄλλο τι χαρακτηριστικὸν, ὅπερ ἐλησμονήσατε δεσποινὶς, μεταξὺ ὅλων τῶν λαμπρῶν πλεονεκτημάτων, ἅτινα δικαίως τῷ επεδαψιλεύσατε.

ΑΔΕΛ. Ποῖον; — ὤ! εἴπατέ μοι. Ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ ἄλλο;

ΓΕΡ. Ὁ κ. δὲ Γραμβὰλ εἶναι δεινὸς χαρτοπαίκτης.

ΙΟΥΛ. (Ὁ ἄθλιος!)

ΛΑΜ. Γνωρίζεις λοιπὸν τὸν κ. δὲ Γράμβάλ;

ΓΕΡ. Ὄχι, ἀλλ' εἶναι γνωστός. Οἱ πάντες γνωρίζουσιν ὅτι ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπώλεσεν εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Ὀμβούργου, ἓν ἥμισυ ἑκατομμύριον φράγκων.

ΑΔΕΛ. Ἓν ἥμισυ ἑκατομμύριον!

ΓΕΡ. Ναὶ ἓν ἥμισυ ἑκατομμύριον φράγκων.- Εἶναι γνωστὸν προσέτι ὅτι τὸ παρελθὸν ἔτος, ἀπώλεσεν εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Σαμβερὼ τριακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, καὶ ὅτι, ἂν ἔλλειπεν ὁ βαρῶνος δὲ Παρνὼφ, ὅςτις, τῷ ἐδάνεισε τὸ ποσὸν τοῦτο, θὰ ἐτίναζε τὸν ἐγκέφαλόν του

διὰ τοῦ πιςολίου.

ΙΟΥΛ. (Θεέ μου! Θεέ μου!)

ΓΕΡ. Εἶναι προσέτι γνωστὸν, ὅτι ἐπώλησε ὅλα τὰ ἐν Βρεττανίᾳ κτήματά του, ὅλας τὰς ἐπὶ τῶν σιδηροδρόμων μετοχάς του, καὶ ἐπὶ τέλους τὴν πολυτελῆ πινακοθήκην, συνισταμένην ἐξ ἰταλικῶν πολυτίμων εἰκόνων, τὰς ὁποίας οἱ πάντες ἐθαύμαζον εἰς τὸ ἐν Βλανκμεϊλ μέγαρον αὐτοῦ, καὶ πάντα ταῦτα, ὅπως ἀποτίσῃ τὰς ἐκ τοῦ χαρτοπαιγνίου ὀφειλάς του.

ΙΟΥΛ. (Πάθος ὀλέθριον! θὰ τὸν φονεύσῃ!)

ΑΔΕΛ. Ἀδιάφορον! οὐδεὶς χορεύει ἐλαφρότερον τοῦ κυρίου δὲ Γραμβάλ. Μαγεία εἶναι νὰ χορεύῃ τις μετ' αὐτοῦ.

ΛΑΜ. Φόνευσέ την λοιπόν! φόνευσέ την!

ΓΕΡ. Ἄφες πρῶτον νὰ νυμφευθῶμεν, διότι τότε δυνατὸν νὰ ἀπαλλαγῶ τῆς ποινῆς τῶν νόμων.

ΛΑΜ. Ἐν τούτοις μ' ὅλα ταῦτα λησμονεῖτε ὅτι ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα δι' ἧς θὰ ἀναχωρήσω, θὰ διαβῇ ἐντεῦθεν μετὰ πέντε λεπτὰ (*κρούει τὸν κωδωνίσκον· ὑπηρέτης τις ἐμφανίζεται*) Φέρε μοι τὸ ἐπανωφόριόν μου, τὸν ὁδοιπορικόν μου πῖλον καὶ τὰ χειρόκτιά μου.

ΓΕΡ. Καὶ τὰ δύο πιςόλια, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπὶ τῆς ἑστίας. Πρόσεχε διότι εἶναι γεμισμέ-

να. (*ὁ ὑπηρέτης ἀναχωρεῖ.*) Νὰ λάβῃς μετὰ σοῦ, Λαμβέρτε, τὰ πιστόλια ταῦτα. Ἀπὸ τοῦ μέρους εἰς ὅ θὰ καταβῇς τῆς ἁμάξης, ὅπως ἀφιχθῇς εἰς τὸ μέγαρον τῆς Τερψιθέας, πρέπει νὰ διέλθῃς πτέρυγά τινα τοῦ δάσους, ἥτις δὲν εἶναι τόσον ἀσφαλής.

ΑΔΕΛ. Τότε μὴ φύγετε! μὴ φύγετε εἰμὴ αὔριον. Δάσος ὅπερ δὲν εἶναι τόσον ἀσφαλὲς, δὲν εἶναι παντάπασιν ἀσφαλές.

ΙΟΥΛ. Φίλτατέ μοι, συνενῶ κ' ἐγὼ τὰς παρακλήσεις μου εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς κόρης μου. Ἐὰν ἠδύνασο νὰ ἀναβάλῃς δι' αὔριον....

ΛΑΜ. Ἀδύνατον.

ΑΔΕΛ. Πάτερ μου!

ΛΑΜ. Καὶ ἦτο ἀνάγκη, Γεράρδε, νὰ ζητήσῃς τὰ πιςόλια, νὰ ἀναφέρῃς περὶ τοῦ δάσους! Ἡ Ἀδελαΐς τὴν στιγμὴν ταύτην φαντάζεται ὅτι ἀναγινώσκει εἰς τὴν *ἐφημερίδα τῶν Δικαστηρίων*: «Χθὲς ἔντιμός τις ἐργοστασιάρχης — οἱ κινδυνεύοντες ἐργοστασιάρχαι εἶναι ἔντιμοι— «ἐκ Φρομονδίλλης, διέβαινε δενδροςοιχίαν τινα «τοῦ δάσους Φονταινεβλώ, ὅτε αἴφνης εἶδε ἐ«ξερχομένους ἔκ τινος συςάδος δένδρων δύο ἀν«θρώπους ἀποτροπαίου φυσιογνωμίας.... »

ΑΔΕΛ. Θεέ μου! Θεέ μου! Ὁ πατήρ μου ἐχάθη!

ΛΑΜ. Ἀνόητε εἶναι ἁπλὴ ὑπόθεσις. Ἰδοὺ τὰ κατορθώματά σου, Γεράρδε. Ἔλα, Ἀδελαΐς ἐνθαῤῥύνθητι. Δὲν θὰ μὲ φονεύσωσι, σοὶ τῷ ἐγγυῶμαι. Θέλεις νὰ σοὶ ὑπογράψω ἕν ἄλλο γραμμάτιον περὶ τούτου; (*ὁ ὑπηρέτης εἰσέρχεται φέρων τὸ ἐπανωφόριον, τὸν πῖλον, τὰ χειρόκτια καὶ τὰ πιστόλια, καὶ ἀποθέτει μέρος ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ μέρος ἐπὶ καθίσματός τινος· ἀκολούθως ἀναχωρεῖ καὶ ἐπιστρέφει μὲ λύχνον· ἀκούονται μακρόθεν οἱ κώδωνες τῆς ταχυδρομικῆς ἁμάξης.*) Ἰδοὺ ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἥτις πλησιάζει.

ΑΔΕΛ. Μίαν εἰσέτι στιγμὴν, πάτερ μου, μίαν εἰσέτι στιγμήν.

ΙΟΥΛ. (Ἃ! ἂν ὁ Λαμβέρτος δὲν ἔφθανε τὴν ἅμαξαν!) Ἡ Ἀδελαΐς ἔχει δίκαιον, μείνετε ἀκόμη μίαν στιγμήν.

ΛΑΜ. (*φορῶν ἐπανωφόριον, πῖλον καὶ χειρίδας*) Ἀδύνατον! μόλις ἔχω τὸν καιρὸν νὰ σᾶς ἀσπασθῶ. Χαῖρε, σύζυγέ μου!

ΙΟΥΛ. Ἐπίστρεψον ὅσον δύνασαι τάχιον!

ΛΑΜ. Ἔδωκα τὴν ὑπογραφήν μου· ὀφείλω νὰ ἐπιστρέψω ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν. Χαῖρε, Ἀδελαΐς! χαῖρε, κόρη μου.

ΑΔΕΛ. Ὑγιαίνετε, ἀγαθέ μου πάτερ! τέσ-

σαρας ἡμέρας μόνον, ἐννοεῖτε; ὄχι περισσότερον· τέσσαρας ἡμέρας.

ΛΑΜ. *(σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Γεράρδου)* Καλὴν ἐντάμωσιν, Γεράρδε!

ΓΕΡ. Καλὴν ἐντάμωσιν! καὶ ἀναχωρεῖς οὕτω; Ἄφρων! *(θέτει τὰ πιστόλια εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Λαμβέρτου.)*

ΛΑΜ. Φοβεῖσαι πάντοτε .... πάντοτε τὸν κόρακά σου, δὲν ἔχει οὕτω;

ΓΕΡ. Πάντοτε τὸν κόρακά μου.

ΛΑΜ. Χαίρετε λοιπὸν, καὶ πάλιν· καλὴν ἐντάμωσιν!

ΓΕΡ. Ἀδελαΐς, ἂς τὸν συνοδεύσωμεν μέχρι τοῦ δρυφράκτου.

ἈΔΕΛ. Μάλιστα, μάλιστα.

ΛΑΜ. Εὖγε, ἔλθετε ἐρωτευμένοι μου! Ἰουλία, μὴ ζηλοτυπῇς διὰ τὴν εὐδαιμονίαν μου! .... Χαῖρε. *(ἀναχωροῦσι καὶ οἱ τρεῖς.)*

ΣΚΗΝΗ Δ'

Ἡ ΙΟΥΛΙΑ μόνη.

Ἰδοὺ ἐγὼ μόνη, τέλος πάντων. Ἐνόμισα ὅτι ἡ ἄμαξα οὐδέποτε θὰ διέβαινεν· ἐνόμισα ὅτι ὁ Λαμβέρτος οὐδόλως θ' ἀνεχώρει, ὅτι ἡ Ἀδελαΐς καὶ ὁ Γεράρδος δὲν θὰ μὲ ἄφινον δι' ὅλην τὴν

εσπέραν. Δὲν ἔζησα κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ὥρας. Πλησιάζει ἡ ὀγδόη καὶ ἡμίσεια. Μετ' ὀλίγα εἰσέτι λεπτὰ θὰ μὲ περιμένῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου· μετ' ὀλίγα λεπτὰ θὰ ἦμαι πλησίον του. Ἂ! οὐδέποτε τὸν ἐπεθύμησα τόσον! ἔχω ἀνάγκην νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ, νὰ μὲ ἐνθαῤῥύνῃ διὰ τῆς νεκρᾶς καὶ πειστικῆς φωνῆς του, νὰ μοὶ εἴπῃ ὅτι ὅλαι ἐκεῖναι αἱ φῆμαι, αἱ ὑπὸ τοῦ Γεράρδου ἐπαναληφθεῖσαι, εἰσὶν ἀνυπόστατοι, μεγαλοποιημέναι, ψευδεῖς. Ἐκεῖνος βυθισμένος εἰς ὑπέρογκα χρέη· ἐκεῖνος, θῦμα τοῦ χαρτοπαιγνίου· ἐκεῖνος, ἠναγκασμένος νὰ πωλήσῃ τὸ μέγαρόν του! Θὰ ἀπομακρυνθῇ λοιπὸν, θὰ ἀναχωρήσῃ· καὶ ἐγώ; . . . . ἐγὼ θὰ τὸν ἀκολουθήσω. Τάλαινα! ὁποῖον μέλλον! Ὦ! Ἡ εἰς τὰ πάθη βεβυθισμένη ζωὴ εἶναι φθοροποιὰ, φρικώδης! Πόσον ὑπέφερα πρὸ ὀλίγου! Ἐκλονιζόμην, ὠχρίων· ἡ ταραχή μου μὲ καθίστα ἠλίθιον. Ὁ νοῦς μου ἐκλονίζετο. Ἡ κεφαλή μου καίει εἰσέτι. Ὦ! διατὶ ὁ ἔρως οὗτος, ὁ τελευταῖος οὗτος ἔρως νὰ κυριεύσῃ τὴν καρδίαν μου; Θὰ μὲ φονεύσῃ, τὸ αἰσθάνομαι. Νὰ παραιτηθῶ, εἶναι πολὺ ἀργά· ἂς μὲ φονεύσῃ. Ὦ! διατὶ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες δὲν ἔχομεν εἰμὴ μίαν μόνην ἰδέαν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἓν καὶ μόνον αἴσθημα ὅπερ ζωογονεῖ καὶ ἀνυψοῖ ἡμᾶς; Νὰ ἀγαπῶμεν, αἰωνίως νὰ ἀγαπῶμεν!

Διατί νὰ μὴν ἔχωμεν ὡς οἱ ἄνδρες, τὴν ἐργασίαν, τὰς στερήσεις τοῦ βίου· πλείστους ὅσους περισπασμοὺς, οἵτινες ἤθελον μᾶς ἀποτρέπει τῆς ἀβύσσου τῆς ὀλεθρίας ἡμῶν φαντασίας; Ω! Θεέ μου! ἐν ἐλλείψει τῶν ἀπηγορευμένων τούτων εἰς ἡμᾶς ἀσχολειῶν, σῶσόν με, σῶσόν με! Ναί. μισῶ, μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι ἐμαυτὴν, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ μεθ' ὅλης τῆς νεανικῆς παραφορᾶς, μεθ' ὅλης τῆς ἀπελπισίας καρδίας καλῶς ἐννοούσης, ὅτι μετὰ τὴν φλόγα καὶ τὸ φῶς θὰ ἐπέλθῃ τὸ σκότος μόνον καὶ ἡ τέφρα. Τὸν ἀγαπῶ, διότι αἰσθάνομαι ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ ἀγαπήσω πλέον, καὶ νὰ μὴν ἀγαπήσῃ τις πλέον, εἶναι φρικτόν! εἶναι ὁ θάνατος! Καὶ ἂν μόνον ἦτο ὁ θάνατος!... ἀλλ' εἶναι ἡ ἐγκατάλειψις, εἶναι ἡ ἐρημία, εἶναι τὸ γῆρας. Τὸ γῆρας! Ἁ! μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ τὸ φάντασμα τοῦτο! μὲ φοβίζει, μοὶ προξενεῖ φρίκην!... (*μετ' ὀλίγας στιγμάς*) ὄχι! ὄχι! θὰ μὲ ἀγαπᾷ πάντοτε. Ἰδοὺ ἡ ὥρα· ἂς σπεύσωμεν (*ἑτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ· ἄνθρωπός τις δὲ ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν.*

Εἶσθε ὑμεῖς, κύριε Γεράρδε;

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Γραμβάλ, καὶ ἡ εἰρημένη.

ΥΠΗΡ. Ἐγὼ εἶμαι, κυρία, ὁ ὑπηρέτης τοῦ κ. ὑποκόμητος Γρανβάλ.

ΙΟΥΛ. Ὁ ὑπηρέτης του; . . . τί σημαίνει τοῦτο; . . . .

ΥΠΗΡ. ὁ Κ. δὲ Γραμβὰλ μὲ ἐπεφόρτισε, κυρία, νὰ σᾶς ἐγχειρίσω, ἀντὶ πάσης θυσίας, τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

ΙΟΥΛ. Ἐπιστολή; . . . δότε, δότε (*ὁ ὑπηρέτης ἀναχωρεῖ*) Ἐπιστολήν, ἐνῷ τὸν περιμένω, ἐπιστολὴν! . . . τί σημαίνει! . . . ἂς Ἀναγνώσωμεν... (*ἀναγινώσκει*)

« Ἀξιολάτρευτε φίλη μου.

«Μὲ εἰδοποιήσατε τὴν πρωΐαν ὅτι τὴν ἑσπέ-«ραν ταύτην θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ Φονταινεβλώ.... «καὶ ὅτι θὰ μὲ περιμένητε εἰς τὴν μικρὰν θύραν «τοῦ δάσους. Ὄχι· οὐδέποτε ἄλλοτε τοσοῦτον «σφοδρῶς καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς «μου ἐπόθησα τὴν ἐρωτικὴν ταύτην ὥραν. Ἀλλὰ «σκληρὰ εἱμαρμένη μὲ ἐμποδίζει νὰ ὠφεληθῶ «τῆς σπανίας ταύτης εὐδαιμονίας.» Εἶχον τοιοῦτόν τι προαίσθημα. «Ὑπόθεσις λίαν κατεπείγου-«σα, λίαν σοβαρά, ὑπόθεσις, ἀφ' ἧς ἡ ζωή μου κρέ-«μαται, μὲ προσκαλεῖ εἰς Παρισίους.» Ἀφ' ἧς κρέ-

μαται ἡ ζωή του! «Ἀναχωρῶ, τρέχω τὴν στιγ-
«μὴν ταύτην εἰς Παρισίους, παρὰ τῷ Τραπεζίτῃ
«μου, διὰ νὰ μάθω ἐὰν δύναται νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν
«διάθεσίν μου ποσότητα εἴκοσι τεσσάρων χιλιά-
«δων φράγκων.» Θὰ ἔπαιξε καὶ ἔχασε! Εἴκοσι
τέσσαρας χιλιάδας φράγκων! «Θὰ ἐπιστρέψω αὔριον
«τὴν πρωΐαν, κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν ἀκριβῶς·
«εὐθὺς δὲ θέλω σᾶς στείλει τὸν ὑπηρέτην μου,
«ὅπως σᾶς εἰδοποιήσῃ ὅτι ἔτυχον τοῦ ποθουμέ-
«νου, ἂν ἐπιτύχω. Θὰ ἔλθῃ εἰς Φρομονβίλλην τὴν
«ἐννάτην ἀκριβῶς καὶ θὰ κρούσῃ, ὅλαις δυνάμεσι,
«κωδονίσκον τινα παρὰ τὰς κιγκλίδας. Καὶ τοῦ-
«το πράξας, θὰ φύγῃ παρευθύς. Τὸ σύνθημα δὲ
«τοῦτο θὰ σοὶ ἦναι ὡς πληροφορία ὅτι τὰ πάντα
«βαίνουσι καλῶς.»

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΛΑΜΒΕΡΤΟΣ καὶ ἡ εἰρημένη.

ΛΑΜ. (*προχωρεῖ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν πρὸς τὴν σύζυγόν του*) Πόσον θὰ ἐκπλαγῇ, ποιαν φωνὴν ἐκπλήξεως θὰ ἀφήσῃ! Ἦτο ἀδύνατον νὰ εἶχα ἐκλέξῃ καλλιτέραν θέσιν ὅπως ἐπιτύχω τὸ σχέδιόν μου.

ΙΟΥΛ. (*ἀκολουθοῦσα τὴν ἀνάγνωσιν.*) « Τὸ «σύνθημα τοῦτο σημαίνει ἐπίσης, ὅτι κατὰ τὴν

«ἑσπέραν θέλω σὲ ἴδῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ «κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, τὴν διὰ σήμερον ὁρι«σθεῖσαν. Ἀλλὰ πρόσεξον καλῶς εἰς τοῦτο, φιλ«τάτη μου· ἐὰν τὴν ἐννάτην ὥραν δὲν ἀκούσῃς «τὸν ἦχον τοῦ κωδωνίσκου, σημαίνει ὅτι. . . . .

ΛΑΜ. (*ἁρπάζει ζωηρῶς τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς συζύγου του·*) Ἰδοὺ ἐγώ!

ΙΟΥΛ. Ἄ! (*μετὰ τρόμου*)

ΛΑΜ. Ἐγὼ εἶμαι!

ΙΟΥΛ. Ἄ! εἶσθε . . . . εἶσθε ὑμεῖς;

ΛΑΜ. (*μειδιῶν*) Ἐρωτικὴ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἡ κυρία ἔλαβε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου; . . . . εὖγε!

ΙΟΥΛ. (*καθ' ὅλην τὴν σκηνὴν παρατηρεῖ τρέμουσα τὴν ἐπιστολήν, ἣν ὁ Λαμβέρτος τῇ ἀφήρπασεν*) Ναί . . . . σᾶς ἐνόμιζον . . . . ἐνόμιζον ὅτι ἀνεχωρήσατε . . . . σᾶς ἐνόμιζον πολὺ μακρὰν ἤδη . . . . ναί, πολὺ μακράν.

ΛΑΜ. Ἀληθῶς ἐνόμιζες τοῦτο;

ΙΟΥΛ. Ναί . . . . μήπως; . . . .

ΛΑΜ. Ἀνεχώρησα τῷ ὄντι, ἀλλὰ δὲν ἤμην πολὺ μακράν. Φαντάσθητι φιλτάτη μου, ὅτι μοὶ συνέβη συμβεβηκός τι . . . .

ΙΟΥΛ. Συμβεβηκός; . . . . (Οἱ λόγοι του δὲν εἶναι δι' ἐμὲ ἢ συγκεχυμένος θόρυβος.)

ΛΑΜ. Συμβεβηκός, ἐκ τῶν ἀστειοτέρων καὶ

κωμικωτέρων, ἅτινα συνέβησάν ποτε εἰς τὸν κόσμον, φίλη μου.

ΙΟΥΛ. Μὲ τρομάζεις.

ΛΑΜ. Πῶς! σὲ τρομάζω; ....

ΙΟΥΛ. Βεβαίως. Μοὶ λέγετε ....

ΛΑΜ. Σοὶ λέγω, συμβεβηκὸς ἐκ τῶν ἀστειοτέρων ....

ΙΟΥΛ. Ἆ! ναί, πολύ καλά· εἶχον ἐννοήσει κακῶς.

ΛΑΜ. Ἐννόησες ἤδη;

ΙΟΥΛ. Ἐντελῶς. Σᾶς συνέβη ἓν τῶν τραγικωτέρων συμβάντων τοῦ κόσμου.

ΛΑΜ. Ὄχι δὰ, ὄχι... τῶν μᾶλλον ἀστείων...

ΙΟΥ. Τῶν μᾶλλον ἀστείων... (Καὶ ἡ ἐπιστολή, Θεέ μου! τὶ θὰ συμβῇ ἐπὶ τέλους!)

ΛΑΜ. Γνωρίζεις τί εἶναι ἀγροτικαὶ ὁμηγύρεις;

ΙΟΥ. Κάλλιστα.

ΛΑΜ. Μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ νοῦς σου πλανᾶται ἀλλαχοῦ τὴν στιγμὴν ταύτην.

ΙΟΥ. Ἀπατᾶσθε.

ΛΑΜ. Ἂς προβῶμεν, λοιπόν.

ΙΟΥ. Ναί, ἂς προβῶμεν.... (τὴν ζωήν μου διὰ νὰ λάβω ὀπίσω τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην.)

ΛΑΜ. Ἀφοῦ γνωρίζεις τί εἶναι αἱ ἀγροτικαὶ ὁμηγύρεις, ἤξευρε ὅτι προσεκάλεσαν καὶ ἐμὲ τὸ

ἐνεςὼς ἔτος, ὅπως ἀποτελέσω μέλος τῆς δικαςικῆς ἐπιτροπῆς.

ΙΟΥΛ. Συνέβη λοιπὸν κἀνὲν κακούργημα εἰς τὸν δῆμον;

ΛΑΜ. Πῶς! Κακούργημα;

ΙΟΥΛ. Μοὶ λαλεῖς περὶ δικαστηρίων . . . δὲν μοὶ ἀνέφερες περὶ δικαςικῆς ἐπιτροπῆς;

ΛΑΜ. Βεβαίως.

ΙΟΥΛ. Λοιπόν;

ΛΑΜ. Ὁμιλῶ περὶ δικαςικῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀγροτικῶν ὁμηγύρεων. Καὶ τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὤφειλον ν' ἀποτελέσω μέλος.

ΙΟΥΛ. Ἄ! ναί. (Μοὶ ἔρχεται νὰ ἀποθάνω!)

ΛΑΜ. Ἡ δικαςικὴ αὕτη ἐπιτροπὴ ἀπονέμει βραβεῖα καὶ ἀμοιβὰς εἰς τοὺς γεωργούς, εἰς τοὺς ποιμένας, εἰς τοὺς κτηνοκόμους, οἵτινες μᾶλλον διεκρίθησαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Καὶ λέγεις ὅτι γνωρίζεις τὰς ἀγροτικὰς ὁμηγύρεις; (*γελᾷ*)

ΙΟΥΛ. Δὲν εἶπον οὕτω.

ΛΑΜ. Συγγώμην· ἀπεκρίθης «κάλλιςα.»

ΙΟΥΛ. Ἤμην ἀφηρημένη . . . .

ΛΑΜ. Ἀλλά, τί ἔχεις;

ΙΟΥΛ. Τίποτε, φίλε μου.

ΛΑΜ. Ἡ ὄψις σου εἶναι . . .

ΙΟΥΛ. Ἄ! ναὶ . . . ἐννοῶ, . . εἶναι . . . εἶναι τὸ ψῦχος.

ΛΑΜ. Δὲν σοὶ εἶπον, πρὶν ἔτι ἀναχωρήσω, νὰ εισέλθῃς; Οὐδέποτε ἀκολουθεῖς τὰς συμβουλάς μου.

ΙΟΥΛ. Νὰ εἰσέλθω . . . νὰ εἰσέλθω τόσον ἐνωρὶς, ἐνῶ ἐπικρατεῖ τοιοῦτος καύσων!

ΛΑΜ. Τοιοῦτος καύσων!

ΙΟΥΛ. Ναὶ . . . μοὶ φαίνεται . . .

ΛΑΜ. Ἄ! Θεέ μου . . . ἴδωμεν, φιλτάτη μου, τώρα μόλις ἔλεγες ὅτι κάμνει ψῦχος, καὶ τώρα ὅτι ἐπικρατεῖ καύσων. Συναρμολόγησον ὀλίγον τὰς ἰδέας σου.

ΙΟΥΛ. (Ὢ! ἀπώλεσα βεβαίως τὸ λογικόν.) Αἰσθάνομαι ψῦχος καὶ καύσωνα ἐνταυτῷ.

ΛΑΜ. Τότε πάσχεις παροξυσμόν; Τί σοὶ ἔλεγον;

ΙΟΥ. Ναὶ, παροξυσμόν.

ΛΑΜ. Ἀλλ' εἶναι σοβαρόν . . .

ΙΟΥ. Ὄχι, δὲν εἶναι τίποτε.

ΛΑΜ. Μὲ συγχωρεῖς, εἶναι ἀρχὴ πυρετοῦ.

ΙΟΥΛ. Ἐξακολουθήσατε. Ἐλέγετε περὶ τῶν συνεδριάσεων . . . .

ΛΑΜ. Τῶν συνεδριάσεων . . . .

ΙΟΥ. Τοῦ Δικαστηρίου . . . . . τοῦ δικαστηρίου, ἤθελον νὰ εἴπω . . .

ΛΑΜ. Τῶν ἀγροτικῶν ὁμηγύρεων.

ΙΟΥ. Ναὶ, τῶν ἀγροτικῶν ὁμηγύρεων. (ὢ! ἡ

ἐπιστολὴ αὕτη.... Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀναγνώση — θὰ ἦτο ὁ ἄμεσος θάνατός μου! Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ τὴν ἀναγνώσῃ;)

ΛΑΜ. (*λαμβάνων τὴν σύζυγόν του ἐκ τῆς χειρός*) Λοιπὸν, αἱ ἀγροτικαὶ ὁμηγύρεις, οὖσαι ἑορτὴ τῶν γεωργῶν, καθὼς πρὸ μικροῦ σοὶ ἔλεγον, φιλτάτη Ἰουλία, εἰσὶν ὁμοίως ἑορτὴ τῶν φυτῶν, τῶν ἀνθέων...

ΙΟΥΛ. Ναὶ, τῶν φυτῶν... τῶν ἀνθέων... (*ἐπαναλαμβάνουσα μηχανικῶς τὰς φράσεις τοῦ συζύγου της.*)

ΛΑΜ. Τῶν δημητριακῶν καρπῶν, τῶν γογγυλίων, τῶν προβάτων, τῶν βοῶν...

ΙΟΥΛ. Τῶν γογγυλίων, τῶν βοῶν...

ΛΑΜ. Τῶν λαχανικῶν καὶ ὅλων τῶν ζώων ἐν γένει.

ΙΟΥΛ. Ἐν γένει.

ΛΑΜ. Ἀναβὰς ἐκ τοῦ ὀπισθίου μέρους εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἄμαξαν, κατώρθωσα μετὰ μεγάλου κόπου νὰ εἰσδύσω μέχρι τοῦ βάθους, καὶ δυνάμει τῶν γονάτων καὶ τῶν ἀγκώνων νὰ καταλάβω μικράν τινα θέσιν μεταξὺ εἰκοσάδος εὐτραφῶν γαιοκτημόνων, οἵτινες ἔφερον εἰς τοὺς βραχίονάς των τὸ φυτικὸν ἢ ζωϊκὸν φαινόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἤλπιζον νὰ λάβωσι τὸ βραβεῖον τῆς ἐπιτροπῆς· ἦτο ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε, ὁ δὲ

κατακλυσμὸς δὲν ἦτο μακράν. Μὲ ἀκούεις προσεκτικῶς, δὲν εἶναι ἀληθές;

ΙΟΥΛ. Μὲ τὴν μεγαλητέραν προσοχήν. — Ὑπέστης, λέγεις, κατακλυσμόν. Τῷ ὄντι, πολὺ ἔβρεξεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς σου;

ΛΑΜ. Θεέ μου! εἶσαί τι πλέον ἡ ἀφηρημένη! Τί λοιπὸν διαλογίζεσαι;

ΙΟΥΛ. Διατί μοὶ κάμνεις τὴν ἐρώτησιν ταύτην;

ΛΑΜ. Διότι ἡ ἀπάντησίς σου εἶναι λίαν παράδοξος.

ΙΟΥ. Ποία ἀπάντησις;

ΛΑΜ. Σοὶ ὁμιλῶ περὶ φανταστικοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ σὺ μοὶ λέγεις ὅτι τῷ ὄντι ἔβρεξε πολὺ κατὰ τὴν ἑσπέραν. Ἀλλ' ἔκαμε, κάμνει καὶ θὰ κάμῃ τὸν ὡραιότερον καιρὸν τοῦ κόσμου ἀπόψε. (*θέτει μηχανικῶς τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς τοῦ θυλακίου του*).

ΙΟΥΛ. Συγγνώμην . . . ἀλλ' ἡ ἐπιστροφή σας τόσον μ' ἐξέπληξε . . . καὶ ὕστερα, ἐκεῖνο ὅπερ μοὶ λέγετε εἶναι τόσον παράδοξον . . .

ΛΑΜ. Ἰδοὺ τὸ παράδοξον. Εἰς τὴν ἅμαξαν εὑρίσκετο καί τις γαιοκτήμων· ἔφερε δὲ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ ὄρνιθά τινα, σταθμίζουσαν τοὐλάχιστον ὀκτὼ λίτρας. Ἀπέναντι αὐτοῦ ἐκάθητο ἄλλος χωρικός, ὅστις ἔκρυπτε κἄτι τι ὑπὸ τὸν πλατὺν καὶ λυνοῦν αὐτοῦ τρίβωνα. — Πηγαί-

νετε καὶ σεῖς εἰς τὴν ὁμήγυριν; τὸν ἠρώτησέ τις σαρκαστικῶς; — Ἐννοεῖται! ἀπεκρίθη οὗτος — Ηὕρατε λοιπὸν κἀνὲν φάρμακον κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν ἀμπέλων; — Εὕρηκα καλλίτερον ἀπὸ τοῦτο! — Τί λοιπόν; — Εὕρηκα ὅτι αἱ ἀλώπεκες, ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου, δὲν θὰ φάγωσι πλέον οὔτε ὀρνιθοπούλια, οὔτε ἰνδιάνους, οὔτε πετεινούς, οὔτε ὄρνιθας. — Εἰπέ μας τώρα τὴν ἀνακάλυψίν σου — Ἀνεκάλυψα χόρτον τι τὸ ὁποῖον ἀποκοιμίζει τὰς ἀλώπεκας ὡς νὰ τὰς ἐνανούριζε ἡ παραμάνα των. Ἰδοὺ τὸ χόρτον, προσέθεσεν δεικνύων δράκα φύλλων. Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀλώπηξ.» Καὶ ἔδειξεν ἀλώπεκά τινα, ἀληθῆ ἀλώπεκα, κρυπτομένην ὑπὸ τὸν τρίβωνά του. Κραυγὴ ἐκπλήξεως ἠγέρθη εἰς τὴν θέαν ταύτην. Ὅλοι συνωθοῦντο, ἠγείροντο, ἀπεμακρύνοντο μετὰ τρόμου, ἐξαιρέσει κυνός τινος, ὅστις ὁρμᾷ κατὰ τῆς ἀλώπεκος μὲ ἀνοικτὸν τὸν φάρυγγα· αὕτη δέ, ἥτις δὲν εἶχε ἴσως φάγει ἀρκετὸν χόρτον, ἐξυπνᾷ καὶ ῥίπτεται ἐπὶ τῆς ὄρνιθος, τὴν ὁποίαν ζητεῖ νὰ κατασπαράξῃ, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ὁ κύων πειρᾶται νὰ κατασπαράξῃ τὴν ἀλώπεκα. Φαντάσθητι τὸν κλονισμὸν τῆς ἁμάξης! Ἐκλυδωνίζετο ὡς πλοῖον. Κάτι περισσότερον τούτου! ὡμοίαζε.... Πῶς νὰ σοὶ δώσω ἰδέαν τινα ἀκριβῆ τοῦ φρικώδους τούτου σάλου; (σκέπτε-

ται ἐπὶ στιγμήν τινα, καὶ ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου τὴν ἐπιστολήν, λέγων) Ἃ! εὕρηκα! *(λαβὼν ὁριζοντίως δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν ἐπιστολήν, κλίνει αὐτὴν ὁτὲ μὲν δεξιά, ὁτὲ δὲ ἀριστερά).* Ἰδού! παρατήρησον! Πότε οὕτω ἐκινούμεθα, πότε οὕτω.

ΙΟΥ. (Ἃ! Θεέ μου, θὰ τὴν ἀναγνώσῃ!)

ΛΑΜ. Ἐνθαῤῥύνθητι· ἀνετράπημεν ἀληθῶς, ἀλλὰ τόσον εὐτυχῶς, ὥστε ἠδυνήθην νὰ ἐξέλθω σῶος καὶ ὑγιὴς διά τινος τῶν θυρίδων, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα πλέον νὰ ὑπάγω εἰς Φονταινεβλὼ ἐν συνοδίᾳ ὁλοκλήρου φυσικῆς ἱστορίας. Ἐπέστρεψα ἐνταῦθα ταχέως, ἀγνοῶ, τὸ ὁμολογῶ, ἐὰν ἡ ἀλώπηξ κατέφαγε τὴν ὄρνιθα, ἐὰν ὁ κύων κατεσπάραξε τὴν ἀλώπεκα, ἐὰν κατεσπαράχθησαν καὶ οἱ τρεῖς ἀμοιβαίως, ἢ μᾶλλον κατέφαγον τοὺς ἐπιβάτας. Τί λοιπὸν λέγεις τώρα περὶ τοῦ συμβάντος μου; *(θωπεύει διὰ τῆς ἐπιστολῆς τὸ πρόσωπον τῆς συζύγου του.)*

ΙΟΥ. Λέγω ὅτι ἠπατώμην. Τῷ ὄντι, οὐδὲ σταγὼν βροχῆς ἔπεσε καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν.

ΛΑΜ. Ἃ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ἀνυπόφορον, ἀκατανόητον.

ΙΟΥ. Τί εἶναι ἀκατανόητον;

ΛΑΜ. Ὅ,τι μοὶ εἶπες ἤδη, ὅ,τι μοὶ λέγεις ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιστροφῆς μου. Βεβαίως,

θὰ σοὶ συνέβη τι ἔκτακτον.

ΙΟΥΛ. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι οὐδὲν συνέβη....

ΛΑΜ. Τί, τὸ ὁποῖον δὲν θέλεις νὰ μοὶ εἴπῃς.

ΙΟΥΛ. Σᾶς λέγω ὅτι οὐδὲν συνέβη κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας.

ΛΑΜ. Ἀδύνατον!

ΙΟΥΛ Σᾶς ὁρκίζομαι....

ΛΑΜ. Ἀδύνατον! σοὶ λέγω. Εἶσαι ὠχρά! ἰδὲ πόσον εἶσαι ὠχρά! (*σύρει τὴν σύζυγόν του πλησίον τοῦ λύχνου*). Τρέμεις!

ΙΟΥΛ. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον μὲ ἐρωτᾶτε....

ΛΑΜ. Εἶσαι ψυχρὰ ὡς ὁ πάγος.... θέλω νὰ μάθω.... ἡ Ἀδελαΐς;... Μήπως συνέβη εἰς ἐκείνην τίποτε;

ΙΟΥΛ. Τίποτε δὲν συνέβη εἰς τὴν Ἀδελαΐδα.... ἡσύχασον!

ΛΑΜ. Ποῦ εἶναι ὁ Γεράρδος;

ΙΟΥΛ. Ἐδῶ πλησίον.... δὲν γνωρίζω.... θέλετε;... Ἀλλὰ σᾶς ὁρκίζομαι.... οὐδὲν συνέβη... οὔτε εἰς τὸν ἕνα οὔτε εἰς τὸν ἄλλον.... Ἐὰν δὲν μὲ πιστεύητε.... ὅπως σᾶς πείσω.... Θέλετε νὰ τοὺς φωνάξω, ὑπάγω νὰ κρούσω τὸν κώδωνα.... Θὰ τρέξωσι.... καὶ θὰ ἴδητε.... (*δράμει εἰς τὴν θύραν, ἐνῷ εἰσέρχονται ἡ Ἀδελαΐς καὶ ὁ Γεράρδος*) Ἆ! ἰδού, ἔρχονται.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΓΕΓΑΡΔΟΣ, ΑΔΕΛΑΙΣ καὶ οἱ εἰρημένοι.

ΙΟΥΛ. Ἔλθετε! Ἔλθετε λοιπόν!

ΑΔΕΛ. Τί τρέχει;

ΓΕΡ. Ἰδοὺ ἡμεῖς!

ΙΟΥΛ. Ἀδελφὶς, ὁ πατήρ σου ἐφοβεῖτο...

ΑΔΕΛ. Μᾶς εἶπον ὅτι ἐπεστρέψατε καὶ ἐτρέξαμεν, ὁ Γεράρδος καὶ ἐγὼ, ὅπως μάθωμεν διὰ τίνα αἰτίαν ἐπανήλθατε τόσῳ ταχέως.

ΛΑΜ. Θὰ μάθητε τὰ πάντα. Ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ἐπαναλάβω ἀπόψε τὴν διήγησιν τοῦ ναυαγίου μου.

ΑΔΕΛ. Τοῦ ναυαγίου σας; Ὦ! Θεέ μου!

ΛΑΜ. Ἀστειεύομαι. Ἄλλως τε, ἀφοῦ μὲ βλέπετε ἐδῶ, τοῦτο ἀρκεῖ ὅπως σᾶς ἐνθαῤῥύνῃ. Σπεύδω νὰ πράξω ὅ,τι ὤφειλον νὰ πράξω προηγουμένως.

ΑΔΕΛ. Τί, πάτερ μου;

ΛΑΜ. Ὁ Λουδοβῖκος θὰ ἐπισάξῃ τὴν φοράδα καὶ θὰ πορευθῶ ἔφιππος εἰς Φονταινεβλώ.

ΑΔΕΛ. Ὄχι, πάτερ μου, ὄχι. Δὲν θὰ ἀναχωρήσητε εἰμὴ αὔριον.

ΓΕΡ. Πραγματικῶς, ὧραί τινες περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον.....

ΛΑΜ. Ὑπεσχέθην εἰς τὸν θεῖόν μου, ὑπεσχέθην εἰς τὸν συμβολαιογράφον....

ΑΔΕΛ. Θὰ μείνετε, πάτερ μου, θὰ μείνετε.

ΙΟΥΛ. Ἀγαπητέ μου, ἀφοῦ σᾶς παρακαλοῦμεν ὅλοι....

ΛΑΜ. Τὸ Φονταινεβλῶ, τὸ ἠξεύρω, θὰ ἦναι αὔριον ἐξ ὁλοκλήρου ἀφιερωμένον εἰς τὰς ἀγροτικὰς ὁμηγύρεις. Οὐδεμία ἄλλη ἐργασία θὰ γείνῃ....

ΙΟΥΛ. Ἀναμφιβόλως.

ΛΑΜ. Ἐν τούτοις.... ἐὰν μὲ περιμένωσιν....

ΑΔΕΛ. Δὲν θ' ἀναχωρήσητε! Ὁ καιρὸς εἶναι ὡραῖος· ἡ νὺξ μεγαλοπρεπής! Θὰ σᾶς παίξωμεν μουσικὴν μέχρι τῆς ἑνδεκάτης.

ΛΑΜ. Δαιμόνιον! ὡραῖόν μου δαιμόνιον!

ΑΔΕΛ. (*Θωπεύουσα τὸν πατέρα της*) Θὰ ἴδῆτε! Θὰ σᾶς φέρω ἄνω κάτω μὲ τὴν φαιδρότητά μου.

ΛΑΜ. Σκέφθητι!

ΑΔΕΛ. Ἐσκέφθην· θὰ μείνητε ἀφεύκτως.

ΛΑΜ. Ὑπὸ μίαν συμφωνίαν.

ΑΔΕΛ. Ὄχι συμφωνίας! Κάτω τὸ ἐπανωφόριον. (*τῷ ἁρπάζει τὸ ἐπανωφόριον.*) Κάτω καὶ τὸ ἀχρεῖον τοῦτο κάλυμμα. (*τῷ ἁρπάζει τὸ κάλυμμα*).

ΛΑΜ. Ἀλλά...

ΑΔΕ. Νὰ σοὶ ἀφαιρέσω τώρα καὶ τὰς χειρίδας ταύτας. (*Καταγινομένη εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῆς δεξιᾶς χειρίδος, συναντᾷ τὴν ἐπιστολήν, ἣν*

καὶ λαμβάνει ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πατρός της.) Τί εἶναι τοῦτο; *(ἀναγινώσκει.)* « Ἀξιολάτρευτε φίλη μου, μὲ εἰδοποιήσατε τὴν πρωΐαν . . .

ΙΟΥΛ. *(ἀποσπᾷ ἀποτόμως τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ἀδελαΐδος)*

ΛΑΜ. *(ἔκπληκτος διὰ τὴν κίνησιν ταύτην, κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του, ἁρπάζει τὴν ἐπιστολήν, καὶ ἀναγινώσκει.)* « Ἀξιολά-
« τρευτε φίλη μου, μὲ εἰδοποιήσατε τὴν πρω-
« ΐαν ὅτι τὴν ἑσπέραν ταύτην θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ
« Φονταινεβλὼ . . . καὶ ὅτι θὰ μὲ περιμείνητε
« εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου. Ὄχι· οὐδέ-
« ποτε ἄλλοτε τοσοῦτον σφοδρῶς καὶ ἐξ ὅλης
« τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου, ἐπόθησα τὴν
« ἐρωτικὴν ταύτην ὥραν . . . *(διακόπτεται, λαμβάνει ἐκ τοῦ θυλακίου ἓν πιστόλιον, καὶ σκοπεύων τὴν σύζυγόν του, φωνάζει.)* Ἠτιμασμένος ἐγώ!

ΑΔΕΛ. *(Δράμει πρὸς τὴν μητέρα της, καὶ τὴν καλύπτει διὰ τοῦ σώματός της.)* Πάτερ μου! Ἐμὲ πρέπει νὰ φονεύσῃς!.. ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶναι ἰδική μου, ἐγράφη πρὸς ἐμέ. *(πίπτει λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της.)*

ΛΑΜ *(ἀφίνει νὰ πέσῃ τὸ πιστόλιον κατὰ γῆς)* Πρὸς τὴν κόρην μου ἐγράφη ἡ ἐπιστολή! πρὸς τὴν κόρην μου! *(ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Γεραρ.)*

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Θάλαμος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Λαμβέρτου. Πολυτελῆ ἔπιπλα. Θύρα εἰς τὸ βάθος, καὶ ἄλλαι πλάγιαι. Ἕδραι, τράπεζα, ἀνακλιντὴρ, εἷς καθρέπτης κτλ. Πιστόλια ἐπὶ τῆς τραπέζης.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΛΑΜΒΕΡΤΟΣ καὶ ΓΕΡΑΡΔΟΣ.

(Ὁ Λαμβέρτος περιπατεῖ σύννους καὶ τεταραγμένος. Ὁ Γεράρδος κάθηται ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντῆρος κυριευθεὶς ὑπὸ ἄκρας μελαγχολίας.

ΛΑΜ. *(μετὰ μικρὰν σιωπὴν)* Γεράρδε, ὑπῆρξες χθὲς μάρτυς τῆς δυστυχίας παρ' ἧς προσεβλήθην.

ΓΕΡ. Παρ' ἧς προσεβλήθημεν, θέλεις νὰ εἴπῃς.

ΛΑΜ. Ἔχεις δίκαιον, φίλε μου.

ΓΕΡ. Διὰ τῆς αὐτῆς πληγῆς, συνετρίβη καὶ ἡ ζωή μου καὶ ἡ ζωή σου. Πάντα τὰ περὶ μέλλοντος σχέδιά μου ἐμηδενίσθησαν. Τόσῳ δὲ ἀπότομος εἶναι ἡ ἐπὶ τῆς ὑπάρξεώς μου ἐπελθοῦσα μεταβολὴ, ὥστε ἐρωτῶ ἐμαυτὸν ἐὰν ἦμαι τῷ ὄντι ἐγὼ ἐκεῖνος ὅστις, χθὲς ἔτι τὸ ἑσπέρας, παράφορος ἐξ εὐδαιμονίας καὶ χαρᾶς ἔζη γουν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς

εἰς τὰς κρύπτας τοῦ γραφείου μου τὸ διαβατήριόν μου.

ΛΑΜ. Τὸ διαβατήριόν σου! Διατί τὸ διαβατήριόν σου;

ΓΕΡ. Ὅπως . . . ὅπως ἀναχωρήσω.

ΛΑΜ. Θέλεις νὰ μᾶς ἀφήσῃς; τί λέγεις!

ΓΕΡ. Πῶς θὰ ἔχω τὴν δύναμιν, νὰ μένω εἰς τοὺς κόλπους οἰκογενείας, ἐν ᾗ καθ' ἑκάστην στιγμὴν, καθ' ἕκαστον βῆμα, θὰ συναντῶ τὸ πρόσωπον ἐκείνης, ἣν τοσοῦτον ἠγάπων, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἠδυνάμην πλέον, ἐὰν ἔμενον ἐνταῦθα, οὔτε νὰ λαλήσω, οὔτε νὰ μειδιάσω . . .

ΛΑΜ. Τῷ ὄντι ἡ τοιαύτη ζωὴ θὰ ἦτο φορτικὴ, ἀδύνατος.

ΓΕΡ. (*λαβὼν τὸν φίλον του ἐκ τοῦ βραχίονος*) Ἀλλ' ἐὰν ἀναγκάζωμαι νὰ σὲ ἀφήσω, φίλε μου, δὲν θέλω ἐν τούτοις νὰ διακινδυνεύσω τὴν περιουσίαν σου, τὴν βιομηχανίαν σου, ἥτις εἶναι εἰς τόσον ἀνθηρὰν κατάστασιν. Δὲν θὰ ἀποσύρω δηλ. τὰ χρήματα ἅτινα κατέθεσα εἰς τὸ ἐργαστήριόν σου. Διάθες τὰ κεφάλαιά μου κατὰ βούλησιν, θὲς αὐτὰ εἰς κυκλοφορίαν, πρᾶξον τέλος πάντων ὡς ἐὰν εὑρισκόμην καὶ ἐγὼ ἐνταῦθα.

ΛΑΜ. Ὡς ἐὰν ἦσο καὶ σὺ ἐνταῦθα! Ἀλλ' ὅτι

ταν δὲν θὰ ἦσαι πλέον, πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ διευθύνω τὸ εὐρὺ τοῦτο κατάστημα, καὶ νὰ διατάσσω ἐπὶ τοῦ ἐργατικοῦ τούτου στρατοῦ, ὅστις δὲν γνωρίζει εἰμὴ σέ; ὅςις μόνον τὰς διαταγάς σου ἀκούει; Καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἔχω ὡσαύτως ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν σου, τῶν γνώσεών σου, τῶν ἐπιδοκιμασιῶν σου. Ἔχω ἀνάγκην νὰ σὲ ἀκούω λέγοντά μοι. « Λαμβέρτε, θάῤῥει! ὁδεύομεν ἐξαίρετα! » Ὁ συνεταιρισμὸς ἡμῶν, Γεράρδε, δὲν εἶναι ἁπλοῦς, ἀλλ' εἶναι συνεταιρισμὸς καρδίας καὶ συμφερόντων, εἶναι φιλία δύο ναυτῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου, εἰς τὰς αὐτὰς ἐκτεθειμένων τρικυμίας. Ἡ ἀδελφικὴ αὐτῶν ἀγάπη ἐλαττοῖ τὰς συμφοράς, καὶ διπλασιάζει τὴν χαράν των. Καὶ ἂν ὀλεθρία μοῖρα διαχωρίσῃ αὐτούς, ὁ ἀπομονωθείς, μὴ ἔχων πλέον στήριγμα, κλονίζεται, καταπίπτει εἰς ἀποθάῤῥυνσιν. Ἐγὼ εἶμαι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ναύτης, ὁ μόνος ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐγκαταλελειμένος. Λάβε λοιπόν, φίλε μου, λάβε ὀπίσω τὰ κεφάλαιά σου. Τρέχουσι κίνδυνον μεταξὺ τῶν ἀσθενῶν χειρῶν μου. Δὲν θὰ ἔχω πλέον, Γεράρδε, τὴν εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας ἀπαιτουμένην ἀταραξίαν. Αὔριον ὁ συνεταῖρός σου θὰ σοὶ δώσῃ ἀκριβῆ λογαριασμόν. Τὸ κατάστημα ἡμῶν θὰ διαλυθῇ. Αὔριον θὰ ἦμαι εἰσέτι ἔμπορος, ἀλλὰ

σήμερον... σήμερον εἶμαι πατήρ. Ἔχω σοβαρὰ νὰ ἐκπληρώσω καθήκοντα. Θὰ τὰ ἐκπληρώσω. Ἡ Ἀδελαῒς πρέπει νὰ ἔλθῃ, τὴν προσεκάλεσα.

ΓΕΡ. Φείσθητι αὐτῆς, εἶναι πολὺ νέα ἀκόμη.

Λαμ. (*μετὰ πικροῦ μειδιάματος*) Φείσθητι αὐτῆς, μοὶ λέγεις; Μᾶς ἐφείσθη ἐκείνη τοῦ πόνου καὶ τοῦ σκανδάλου;

ΓΕΡ. Ἴσως προέβημεν πέραν τοῦ δέοντος εἰς τὰς κρίσεις μας.

ΛΑΜ. Πέραν τοῦ δέοντος!

ΓΕΡ. Τοὐλάχιστον, νομίζω... πολλάκις εἶδον μεταβολὰς πεποιθήσεων τοσοῦτον παραδόξους, καὶ ὅμως τοσοῦτον φυσικάς...

ΛΑΜ. Πέραν τοῦ δέοντος! ἀλλὰ διατί μὲ ἀφίνεις λοιπόν;

ΓΕΡ. (*μετὰ δισταγμοῦ*) Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, τέλος πάντων...

ΛΑΜ. Ἔ, λοιπόν! ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη;..

ΓΕΡ. Χθὲς ἡ ὀργὴ σὲ ἐκώλυσε νὰ τὴν ἀναγνώσῃς ὁλόκληρον.

ΛΑΜ. Ἡ ὀργὴ δὲν μὲ ἐκώλυσε παντελῶς.

ΓΕΡ. Συγγνώμην, φίλε μου, παρετήρησα...

ΛΑΜ. Ἀπατᾶσαι. Ἀκολούθως τὴν ἀνέγνωσα ὁλόκληρον, καὶ μολονότι δὲν κατώρθωσα νὰ γνωρίσω, ἐκ τῆς γραφῆς, τὸν αὐτουργὸν τῆς ἀνυ-

πογράφου ταύτης ἐπιςολῆς, ἡ ἔννοια ὅμως οὐδεμίαν ἀφίνει ἀμφιβολίαν περὶ ὑπάρξεως ἀθεμίτου σχέσεως. Οὐδεμίαν.

ΓΕΡ. (*καταβεβλημένος*) Οὐδεμίαν!

ΛΑΜ. Οὐδεμία, φίλε μου, (*συγκεκινημένος*) οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία!

ΓΕΡ. Λαμβέρτε!

ΛΑΜ. (*δακρυρροῶν καὶ μετ' ἀπελπισίας*) Εἶναι φρικῶδες! Εἶναι φρικῶδες;

ΓΕΡ. Φίλε μου! Φίλε μου! εἰπὲ μίαν λέξιν μόνον.

ΛΑΜ. Ἐξηγήθητι, σὲ ἱκετεύω.

ΓΕΡ. Τὸ δυστύχημα τοῦτο μόνον εἰς σὲ, εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν μητέρα της εἶναι γνωςὸν, δὲν ἔχει οὕτω;

ΛΑΜ. Λοιπόν;

ΓΕΡ. Εἰπὲ μίαν λέξιν, καὶ τὸ δυστύχημα τοῦτο θέλομεν λησμονήσει καὶ οἱ τρεῖς.

ΛΑΜ. Καὶ οἱ τρεῖς! Τί ἐννοεῖς;

ΓΕΝ. Ναί· τὸ δυστύχημα τοῦτο θέλει ταφῇ μεταξὺ ἡμῶν τῶν τριῶν.

ΛΑΜ. Δὲν ἐννοῶ.

ΓΕΡ· Συγγνώμην, (*ἐναγκαλίζων τὸν Λάμβέρ.*) συγγνώμην! Ἐννόησας.

ΛΑΜ. Τί! μήπως θέλεις . . . Ἄ! ὄχι, τοσαύτη ἀφοσίωσις . . .

ΓΕΡ. Τὸ θέλω. Ἐνόμισες.

ΛΑΜ. Ἀλλὰ δὲν σκέπτεσαι; . . .

ΓΕΡ. Τὸ ἔλω, σοὶ λέγω.

ΛΑΜ. Ἄκουσον λοιπόν· ἐὰν εἶχες εἰς χεῖρας σου πλαστογραφημένην συναλλαγματικὴν, καὶ ἐὰν ἐγὼ, μ' ὅλα ταῦτα, ἐπέμενον νὰ ἀποδεχθῶ καὶ νὰ ἐξαργυρώσω αὐτὴν, θὰ συγκατατίθεσο σὺ νὰ μοὶ τὴν δώσῃς; Ἀποκρίθητι! Θὰ συγκατατίθεσο;

ΓΕΡ. (*Ῥίπτεται καταβεβλημένος ἐπί τινος ἕδρας*) Ὄχι!

ΛΑΜ. Πολὺ καλά! Ἡ κόρη μου εἶναι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄτιμος χάρτης. Δὲν πρέπει νὰ τὴν δώσω εἰς κανένα. Ὁ πατὴρ, ὁ ὁποῖος ὑπανδρεύει τὴν κόρην του, ἐνῷ γνωρίζει . . . δὲν εἶναι πλέον πατὴρ, εἶναι κλέπτης . . . Ἰδοὺ ἡ Ἀδελαΐς, ἄφησόν με.

ΓΕΡ. Ἀλλὰ . . .

ΛΑΜ. Ὄχι, ὄχι. . . ἀποσύρθητι, φίλε μου.

ΓΕΡ. Ἀχ! (*σφίγξας τὴν χεῖρα τοῦ Λαμ. ἐξέρχεται.*)

ΛΑΜ. Ἔρχεται, θὰ τὴν ἐρωτήσω, θὰ μάθω . . ναὶ θὰ μάθω τὰ πάντα.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Η ΑΔΕΛΑΙΣ, (ὠχρὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ἠρέμα) καὶ ὁ εἰρ.

ΛΑΜ. Ἀδελαΐς, δὲν ἔχεις ἀπέναντί σου παρωργισμένον πατέρα, ἀλλὰ φίλον. Ἐμπιστεύθητί μοι λοιπὸν, τέκνον μου, ὅ,τι ὁ φόβος καὶ ἡ λειποθυμία σου δὲν σοὶ ἐπέτρεψε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇς χθές. Ποῦ συνήντησας ἐκεῖνον . . . ἐκεῖνον τὸν νέον;

Ἀ ΔΕ. Σᾶς καθικετεύω, πάτερ μου, μὴ μὲ ἐρωτᾶτε περισσότερον.

ΛΑΜ. Τοὐναντίον, πρέπει νὰ μάθω τὰ πάντα· τὰ πάντα, ἐννοεῖς;

Ἀ ΔΕ. (Τί νὰ τῷ εἴπω !)

ΛΑΜ. Μήπως τὸν συνήντησας εἰς Παρισίους; ἀλλ' ἰδοὺ μετ' οὐ πολὺ τρία κλείουσιν ἔτη, καθ' ἃ δὲν κατοικοῦμεν πλέον ἐκεῖ, καὶ ἦσο εἰσέτι παιδίον, ὅτε ἀφήσαμεν τοὺς Παρισίους καὶ μετέβημεν εἰς Φρομονβίλλην.

Ἀ ΔΕ. (Τί νὰ ἀποκριθῶ;)

ΛΑΜ. Εἰς Παρισίους, ἐρωτῶ;

ΑΔΕ. Ὄχι, πάτερ μου . . . ὄχι.

ΛΑΜ. Ἐδῶ λοιπὸν τὸν ἐγνώρισας;

ΑΔΕ. Σᾶς ἱκετεύω καὶ πάλιν, μὴ μὲ ἐρωτᾶτε.

ΛΑΜ. Ἐδῶ τὸν ἐγνώρισας; — Ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν βλέπω πέριξ ἡμῶν εἰμὴ σεβαστοὺς ἐργάτας εἰς τοὺς ὁποίους μόλις ἀποτείνεις τὸν λόγον.

ΑΔΕ. (*μετὰ μικρὰν σιγὴν*) Ὄχι ἐδῶ... πάτερ μου... (Ἀ! ὁ διάλογος οὗτος...)

ΛΑΜ. Οὔτε εἰς Παρισίους, οὔτε ἐδῶ; ποῦ λοιπόν; Δὲν μένει πλέον ἢ τὸ μέγαρον τοῦ θείου μου... Ἀλλ' ἔχεις δίκαιον· ἡ μήτηρ σου σὲ ὡδήγησεν ἐκεῖ πολλάκις κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, καὶ κατὰ τὸ ἐνεςὼς ἀκόμη ἔτος... καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, ἀπορῶ πῶς δὲν ἐσκέφθην τοῦτο πρότερον... λάλει· μήπως εἰς τοῦ θείου μου, μεταξὺ τῆς εἰς τὸ μέγαρον τῆς Τερψιθέας συχναζούσης κοινωνίας, ἐγνώρισας;...

ΑΔΕ. Πάτερ μου!

ΛΑΜ. Διςάζεις; ἐκεῖ λοιπόν.

ΑΔΕ. Ὄχι.

ΛΑΜ. Ὄχι;... Τώρα ἐννοῶ! Σὺ καὶ ἡ μήτηρ σου μετέβητε πολλάκις, ἐφέτος, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου Δὲ Γραμβάλ... καὶ ἑκάςοτε ἐμείνατε ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας... ἐκεῖ ἐδίδοντο δεῖπνα, μουσικαὶ, συμφωνίαι, ἑορταὶ, χοροὶ... Πολλοὶ νέοι ἐρχόμενοι ἐκ Παρισίων εὑρίσκοντο εἰς τοὺς χορούς, εἰς τὰς ἑορτὰς καὶ εἰς τὰς μουσικὰς ταύτας συμφωνίας, δὲν ἔχει οὕτως;

ΑΔΕ. Ναί, πάτερ μου.

ΛΑΜ. Ἀποκρίθητι, Ἀδελαΐς, ἀποκρίθητι, σὲ ἱκετεύω... Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βλαγκμενὶλ πρέπει νὰ ἀναζητήσω ἐκεῖνον;... καί;...

ΑΔΕ. (Τί νὰ πράξω ! . . . νὰ τὸν ἀφήσω νὰ πιςεύσῃ ; . . .)

ΛΑΜ. Κύπτεις τὴν κεφαλὴν, σιωπᾷς; ἐκεῖ λοιπὸν τὸν ἐγνώρισας ! Ἤδη δὲν ὑπολείπεται πλέον ἢ νὰ μοὶ εἴπῃς τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἐκείνου· τὸ ὄ ομά του!

ΑΔΕ. (*Κινουμένη πρὸς τὴν θύραν*) Πάτερμου, τὰ βλέμματά σας . . .

ΛΑΜ. Ἐμπρὸς, τέκνονμου, λέγε . . . . τὸ ὄνομάτου;

ΑΔΕ. (*Προχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν, ὁ δὲ πατήρ της τὴν κρατεῖ*) Πάτερ μου, ἡ ἀπειλητικὴ σας ὠχρότης . . .

ΛΑΜ. Ἀπατᾶσαι· σὲ ἐρωτῶ ἀταράχως. Ποῖον εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ διαφθορέως σου;

ΑΔΕ. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἴπω· φαίνεσθε πολὺ ἥσυχος· θὰ τὸν φονεύσητε.

ΛΑΜ (Λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷ.) Διατὶ ὁ φόβος οὗτος δι' αὐτόν ; Ἀναμφιβόλως, ἡ μυστηριώδης ἐκλογή σου μὲ ἀναγκάζει νὰ παραιτηθῶ τοῦ τοσούτον προσφιλοῦς σχεδίου, ὅπερ συνέλαβον νὰ σὲ νυμφεύσω μετὰ τοῦ συνεταίρου μου, τοῦ καλλιτέρου φίλου μου, τοῦ Γεράρδου . . .

ΑΔΕ. (Ἄ! Θεέ μου, δὲν προεῖδον ! . . .)

ΛΑΜ. Τί ἔχεις, Ἀδελαΐς; πρός τι ἡ ταραχὴ αὕτη, ἂν δὲν ἠδυνήθης νὰ καταςείλῃς ; . . .

ΑΔΕ. Δὲν ἔχω τίποτε. (Ὦ, ναί· τὸ πᾶν ἀπώλετο δι' ἐμέ. Τί ἔπραξα!)

ΛΑΜ. Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἐν ἐλλείψει τοῦ συζύγου, τὸν ὁποῖον ἐγὼ σοὶ ἐξέλεξα, δὲν ἐννοῶ διατί, ἀφοῦ ὁ νέος ἐκεῖνος σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὺ βεβαίως τὸν ἀγαπᾷς, δὲν ἐννοῶ διατὶ νὰ μὴ δώσω τὴν συγκατάθεσίν μου εἰς τὸν μετ' ἐκείνου γάμον σου.

ΑΔΕ. Πόσον εἶσθε ἀγαθός! (Ἐὰν ἐγνώριζε!)

ΛΑΜ. Θὰ ἦμαι ἀγαθώτερος ἀκόμη, προσφιλές μου τέκνον· ὁ νέος ἐκεῖνος δὲν εἶναι ἴσως πλούσιος, καὶ αὐτὸς εἶναι, ἀναμφιβόλως, ὁμολόγησέ το, ὁ μόνος λόγος ὅστις σὲ ἐμπόδισε μέχρι τοῦδε νὰ ἐξηγηθῇς πρὸς ἐμὲ ἐλευθέρως. Ἀλλ' ἔστω! Λάλει· θέλω διπλασιάσει καὶ τριπλασιάσει τὴν προῖκά σου. Ἐὰν στερῆται ἐπιτηδεύματος, θέλομεν φροντίσει νὰ τῷ εὕρωμεν τοιοῦτον· θέλομεν εἰσάξει αὐτὸν εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἡμῶν, καὶ θέλομεν τῷ παρέξει μετοχὴν εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἡμῶν ἐργασίας. Τώρα πλέον, προσφιλής μου Ἀδελαΐς, πιστεύω ὅτι δὲν ἔχεις κἀνένα λόγον, κἀμμίαν πρόφασιν ὅπως μοὶ κρύψῃς τὸ ὄνομά του.

ΑΔΕ. Μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς τὸ εἴπω.

ΛΑΜ. (*μετ' ὀργῆς*) Τότε θὰ ἦναι ἄθλιός τις, νέος ἄνευ ἠθῶν, ὄνομα ἄτιμον, ῥυπαρόν.

ΑΔΕ. (Τί ἔπραξα! Ὦ! τί ἔπραξα!)

ΑΔΜ. Διὰ τελευταίαν φορὰν, ἐπικαλοῦμαι τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειάν σου καὶ πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου. Εἴτε εὐγενὴς εἴτε ποταπὸς, σὲ ἐξορκίζω νὰ μοὶ εἴπῃς τὸ ὄνομά του, διότι ἐὰν ἀκόμη ἐπιμένῃς σιωπῶσα, σοὶ ὀμνύω ὅτι, παρὰ νὰ ὑποφέρω ἀτιμίαν, ἥτις μετ' οὐ πολὺ θέλει καταςῇ πασίγνωστος, τὸ ὅπλον τοῦτο, διὰ τοῦ ὁποίου μὲ εἶδες τόσον ἀδίκως ἀπειλοῦντα τὴν μητέρα σου . . . . Ἀδελαΐς, ἡ ζωή μου εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν χειρῶν σου. Τὸ ὄνομα ἐκείνου, τὸ ὄνομα ἐκείνου!

ΑΔΕ. (*ἔντρομος*) Τὸ ὄνομά του . . .

ΑΔΜ. Εἰπέτο! Εἰπέτο! . . .

ΑΔΕ. Θὰ τὸ μάθητε μίαν ἡμέραν.

ΑΔΜ. Μίαν ἡμέραν; τώρα εὐθύς!

ΑΔΕ. (*φεύγουσα*) Ἐντὸς ὀλίγου.

ΑΔΜ. (*ἁρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα*) Παρευθύς!

ΑΔΕ. Περιμείνατε! . . περιμείνατε! . . .

ΑΔΜ. Εἰς τὴν ςιγμὴν, ἀμέσως, τὸ ὄνομά του!

ΑΔΕ. Θὰ τὸ εἴπω εἰς τὴν μητέρα μου, προσκάλεσον αὐτὴν νὰ ἔλθῃ.

ΑΔΜ. Πολὺ καλά! (*κρούει τὸν κώδωνα· ὑπηρέτις τις ἐμφανίζεται*) Παρακάλεσον τὴν κυρίαν νὰ ἔλθῃ. Ὕπαγε! (*ὁ ὑπηρέτης ἐξέρχεται.*)

ΑΔΜ. (*ὄρθιος πλησίον τῆς θύρας δι' ἧς θὰ*

εἰσέλθῃ ἡ σύζυγός του· ἡ Ἀδελαῖς δακρυρροοῦσα στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἑστίας. Μετὰ κατάλληλον σιγὴν ἐμφανίζεται ἡ Κυρία Λαμβέρτου) Ἰδοὺ, ἡ κόρη μας θέλει νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ· ἀκούσατέ την. (*ἀναχωρεῖ βραδέως.*)

ΣΚΗΝΗ Γ΄

ΑΔΕΛΑΙΣ καὶ ΙΟΥΛΙΑ.

ΑΔΕ. Μόλις ἀπηλλάγην διαρκοῦς καὶ ἐπιπόνου διαλόγου, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός μου, ὅςις παντὶ τρόπῳ θέλει νὰ μάθῃ . . .

ΙΟΥ. Ἤμην ἐκεῖ, ὄπισθεν τῆς θύρας ταύτης· ἤκουσα τὰ πάντα· γνωρίζω τί ζητεῖ ὁ πατήρ σου. Θέλεις δὲ τῷ ἀπαντήσει . . . (*μετὰ βραχεῖαν σιγήν.*) Δύο ὅρκους πρέπει νὰ κάμῃς εἰς τὸν πατέρα σου· ὁ πρῶτος . . .

ΑΔΕ. Ὁ πρῶτος . . .

ΙΟΥ. Ὅτι δὲν θέλεις τῷ εἴπει ποτὲ τὸ ὄνομα ἐκείνου ὅςις ἔγραψε τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην ἐπιςολήν.

ΑΔΕ. Ἀλλὰ τότε . . . ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖ ἐπιμόνως . . .

ΙΟΥ. Μὴ μὲ διακόπτῃς.

ΑΔΕ. Ὁ δεύτερος ὅρκος, μῆτέρ μου;

ΙΟΥ. Θὰ βεβαιώσῃς μεθ' ὅρκου εἰς τὸν πατέρα σου, ὅτι δὲν ἐγράφη πρὸς σὲ ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη.

ΑΔΕ. Ἀλλ' εἰς ἐμὲ ἐγράφη.

ΙΟΥ. Εἰς σὲ, Ἀδελαΐς;

ΑΔΕ. Ναὶ, μῆτερ μου.

ΙΟΥ. (*πλησιάζουσα εἰς τὴν θυγατέρα της*) Εἰς ἐμὲ ἥτις σὲ ὁμιλῶ . . . εἰς ἐμὲ ἥτις σὲ καταλαμβάνω . . . δύνασαι νὰ δϊισχυρισθῇς ; . . Εἰς ἐμὲ ἡ ὁποία . . .

ΑΔΕ. Ναὶ, μῆτέρ μου.

ΙΟΥ. Πῶς; πρὸς ἐμὲ ἥτις σὲ λαλῶ, πρὸς ἐμὲ ἥτις σὲ ἀκούω, ἐπιμένεις ὑποστηρίζουσα . . . . πρὸς ἐμὲ ἥτις εἶμαι ἑτοίμη νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ ἓν μυστήριον, μίαν ὁμολογίαν, τῆς ὁποίας δὲν ἔχεις ἀνάγκην;

ΑΔΕ. Καὶ ἐγὼ ἔχω προσέτι νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ ὁμολογίαν τινὰ, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσητε·

ΙΟΥΛ Ὁμίλει.

ΑΔΕΛ. Βλέπουσα τὴν ὑπερβολικὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἴχετε σὺ καὶ ὁ πατήρ μου, νὰ δεχθῶ ὡς σύζυγον τὸν Γεράρδον, ἐκ φόβου μὴ καταστρέψω τὰ συμφέροντά σας, μὴ μηδενίσω τὰς ἐλπίδας σας, συνήνεσα ἄνευ ἀντιλογίας εἰς τοῦτο. Ἀλλὰ μεγάλην πίστιν ἔδωκα εἰς τὴν ὑποταγήν μου! Ἀναμ-

φιβόλως, ὁ Γεράρδος εἶναι καρδία ἀγαθὴ, πνεῦμα εὐθὺ καὶ εὐγενὲς, ἄνθρωπος, ὃν οἱ πάντες ὑπολήπτονται, καὶ ἐγὼ ἐπίσης πολὺ ἐκτιμῶ, ἀλλὰ, μετὰ τῆς αὐτῆς εἰλικρινείας, μεθ' ἧς ἀναγνωρίζω τὰ προτερήματά του, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω . . .

ΙΟΥΛ. Ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷς;

ΑΔΕΛ. Δὲν τὸν ἀγαπῶ;

ΙΟΥΛ. Ἡ ἐξομολόγησίς σου ἔρχεται πολὺ βραδέως.

ΑΔΕΛ. Μῆτέρ μου, ποῖον εἶναι τὸ ὄνομα ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐτόλμησα νὰ προτιμήσω τοῦ Γεράρδου;

ΙΟΥΛ. Ἀδελαΐς, ἡ ἐρώτησις αὕτη . . .

ΑΔΕΛ. Μῆτέρ μου, ὁποῖον εἶναι τὸ γένος ἐκείνου τὸν ὁποῖον θέλω ἀγαπήσει μεθ' ὅλης τῆς ὀφειλομένης εἰλικρινείας;

ΙΟΥΛ. Ἆ!

ΑΔΕΛ. Μῆτέρ μου, ποῖον εἶναι τὸ ἐπάγγελμα, εἴτε εὐγενὲς εἴτε ἀφανὲς, ἀδιάφορον! ἐκείνου μετὰ τοῦ ὁποίου σᾶς παρακαλῶ, σὲ καὶ τὸν πατέρα μου, νὰ μὲ συνενώσητε!

ΙΟΥΛ. Ἆ! ἐννόησα τέλος πάντων! ἐννόησα, ὁποία θυσία! ὁπόση ἀφοσίωσις! Καὶ ἐγὼ ἥτις ἠπόρουν καὶ ἠγανάκτουν σκεπτομένη ὅτι αἱ γυναῖκες ἓν μόνον αἴσθημα τρέφουσι δυνάμει τοῦ

ὁποίου ζῶσι· καὶ παρεγνώριζον τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ὑπάρχει οἱονεὶ φῶς τι τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ οὐρανοῦ ἐκείνου ὅςις μὲ εἰσήκουσεν. Ἄ! ναί, ἀναγνωρίζω ἤδη ἓν ἄλλο αἴσθημα, ὅπερ ἐγείρεται ἐν ἐμοί. Παραδίδομαι, προσκολλῶμαι εἰς αὐτό, ὡς ἀπηλπισμένη. Ἤμην γυνή, εἶμαι μήτηρ! (*θλίβουσα τὴν Ἀδελαΐδα εἰς τὰς ἀγκάλας της*) Ὄχι, ὄχι! δὲν ἔχω ἀρκετὴν σοργὴν ἐν τῇ καρδίᾳ, δὲν ἔχω ἱκανὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, οὔτε ἱκανὴν ἀγάπην ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ὑπάρξεώς μου, ὅπως ἀνταμείψω τὴν ὑψηλὴν ἀφοσίωσιν ἑνὸς ἀγγέλου. Ὦ! ἀπομακρύνθητι, θὰ μολύνω τὰς πτέρυγάς σου.

ΑΔΕΛ. Ἀλλ' εἰπέ μοι ἐπὶ τέλους, εἰπέ μοι, καλή μου μῆτερ, ποῖον εἶναι τὸ ὄνομα ἐκείνου μετὰ τοῦ ὁποίου σᾶς ζητῶ ὡς χάριν νὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ συνδέσω τὴν τύχην μου;

ΙΟΥ. (*μετὰ τόνου ἀπελπισίας*) Τάλαινα! εἶναι νυμφευμένος!

ΑΔΕ. Νυμφευμένος! Ὦ! τί θὰ εἴπω εἰς τὸν πατέρα μου;

ἸΟΥΛ. Ἰδού, ἐπιςρέφει. Ἐγὼ θὰ τῷ εἴπω τὰ πάντα.

ΣΚΗΝΗ Δ′

Ο ΛΑΜΒΕΡΤΟΣ καὶ αἱ εἰρημέναι.

ΙΟΥΛ. (*βαδίζουσα ἀπέναντι τοῦ Λαμβέρτου*) Ἐλθὲ καὶ μάθε ἐπὶ τέλους τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀλήθειαν ἐκείνην, ἣν χθὲς ἐνόμισες ἐνυπάρχουσαν εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς κόρης σου. Ἠπατᾶσο. Δὲν σοὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

ΛΑΜ. Δὲν μοὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν! Πῶς! ἡ τοσοῦτον ἀφελής, ἡ τοσοῦτον αὐθόρμητος ἐκείνη ὁμολογία...

ΙΟΥΛ. Ἦτο ψεῦδος.

ΑΔΕΛ. Ὄχι, δὲν ἐψεύσθην.

ΙΟΥΛ. Ἐψεύσθη, σοὶ λέγω. Ἐψεύσθη ὅπως ἀποςρέψῃ τοῦ μετώπου μου τὴν σφαῖραν τοῦ πιςολίου σου. Ἔθετο τὴν ζωήν της πρὸ τῆς ζωῆς μου.

ΛΑΜ. Πῶς! ἡ ἐπιςολὴ ἐκείνη...

ΙΟΥΛ. Δὲν ἐςάλη πρὸς αὐτήν.

ΑΔΕΛ. Ὄχι! εἰς ἐμὲ ἐςάλη, εἰς ἐμέ...

ΙΟΥΛ. (*ἀποφασιστικῶς*) Ἡ ἐπιςολὴ ἐκείνη ἐγράφη πρὸς ἐμέ.

ΑΔΕΛ. Μὴ πιςεύετε, πάτερ μου, μὴ πιστεύετε! Δὲν ἐννοεῖτε ὅτι θέλει νὰ μὲ σώσῃ διὰ τῆς ἰδίας της ζωῆς; εἶναι μήτηρ μου.

ΛΑΜ. Τῷ ὄντι... μήτηρ... πρέπει νὰ πιστεύσω...

ΙΟΥΛ. Ὄχι! δὲν πρέπει νὰ πιστεύσῃς ὅτι τὸ παιδίον τοῦτο . . . ἡ ἀγνότης, ἡ ἀθωότης αὐτὴ, ἔπραξεν ἔγκλημα τοῦ ὁποίου μόλις ἔχει τὴν συνείδησιν.

ΑΔΕΛ. Ἀλλ' ἀφοῦ σᾶς λέγω ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ ἔνοχος, πάτερ μου! . . .

ΙΟΥΛ. Ἀλλ' εἶσαι παράφρων· ἀποδίδεις εἰς σεαυτὴν ἔγκλημα τὸ ὁποῖον γεννῶσι μόνον πάθη, ὧν οὔτε τὴν ἡλικίαν ἔχεις, οὔτε τὴν συναίσθησιν, οὔτε τὴν κλίσιν, οὔτε τὴν παραφοράν. Τὸ ψεῦδός σου εἶναι μακρὰν πάσης πιθανότητος. Ποῦ εἶναι τὰ πάθη σου; Εἰς ποίαν κοινωνίαν τὰ ἤντλησες; εἰς ποίαν μεμολυσμένην ἀτμοσφαῖραν τὰ ἀνέπνευσες; Ποῦ εἶναι τὰ σημεῖα αὐτῶν, τὰ ἴχνη, αἱ πληγαί; Πάθη! ἀλλ' ἔμβλεψον εἰς τὸ κάτοπτρον τοῦτο! οἱ ὀφθαλμοί σου εἶναι ὀφθαλμοὶ φλογισμένοι ὑπὸ τῶν δακρύων; Ἡ χροιά σου, εἶναι χροιὰ ἠλλοιωμένη ὑπὸ τῆς ἀϋπνίας; τα χείλη σου, εἶναι χείλη προδίδοντα πνιγμένους στεναγμοὺς, μυστηριώδεις φόβους, ἐνδομύχους τύψεις συνειδότος; Σὺ, πάθη! ταλαίπωρον παιδίον! Μόλις δύνασαι νὰ φέρῃς τὸν ἔρωτά σου· σὲ συντρίβει ὑπὸ τὸ γόητρον αὐτοῦ, καὶ ἠδύνατο νὰ ἄρῃς τὸ ἀφόρητον βάρος ἑνὸς πάθους; Σὺ, ἥτις ἅπαξ καὶ πρώτην φορὰν ἠγάπησας, σὺ εἰς τὴν ὁποίαν ἐδώκαμεν ὡς σύζυγον ἐκεῖνον ὃν ἐξέλεξας,

ἠδύνασο νὰ δοκιμάσῃς κρυφίως, χωρὶς οὐδεὶς νὰ σὲ ἐννοήσῃ ἐγκληματικὸν πάθος δι' ἕτερον ἄνδρα; Ἔξω! ἐγὼ ἡ μήτηρ σου, ἐν τῷ μητρικῷ δικαιώματί μου, σὲ ἀπαλλάττω πάσης εὐθύνης ἀπέναντι τοῦ εἰς τοῦτο συναινοῦντος πατρός σου, ἐὰν δυνηθῇς νὰ ὀνομάσῃς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον. Ὀνόμασέ τον λοιπὸν, ἀφοῦ εἶναι ἐραστής σου!

ΑΔΕΛ. Καὶ σὺ ὀνόμασέ τον, ἀφοῦ εἶναι ἰδικός σου.

ΙΟΥΛ. Ἄ!

ΛΑΜ. Ἀφοῦ, οὔτε διὰ τῆς μιᾶς, οὔτε διὰ τῆς ἄλλης, ἡ ἀλήθεια δὲν δύναται νὰ φθάσῃ μέχρις ἐμοῦ, ἐγὼ θὰ βαδίσω ἀπέναντι τῆς ἀληθείας καὶ θὰ μάθω αὐτήν. Πρέπει νὰ τὴν μάθω. Ἀδελαΐς!

ΑΔΕΛ. Πάτερ μου...

ΛΑΜ. Πλησίασον... ἄκουσόν με.

ΑΔΕΛ. Ἰδοὺ, πάτερ μου.

ΛΑΜ. Θὰ ἐκτελέσῃς ἀκριβῶς ὅ,τι σὲ διατάξω. (*τῇ ὁμιλεῖ εἰς τὸ οὖς.*)

ΑΔΕΛ. (*ἐκπλαγεῖσα*) Τί ἤκουσα! — ἀλλὰ, διατί;...

ΙΟΥΛ. (Τί ἄραγε τῇ εἶπε;)

ΛΑΜ. Τὸ ἀπαιτῶ!

ΑΔΕΛ. Εἰς τοιαύτην στιγμὴν, πάτερ μου;

ΛΑΜ. Τὸ θέλω!

—

ΑΔΕΛ. Ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ . . .
ΛΑΜ. Θὰ ἀπειθήσῃς;
ΑΔΕΛ. Ὄχι ! . . ἀλλὰ . . .
ΛΑΜ. Ὑπάκουσον ! ὑπάκουσον !
ΑΔΕΛ. (ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΑΜΒΕΡΤΟΣ καὶ ΙΟΥΛΙΑ.

ΛΑΜ. Δὲν θέλω νὰ ἀναλάβω μεθ' ἡμῶν, τὸ ὀδυνηρὸν νῆμα ἀνακρίσεως, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς δὲν ὑποφέρει ἥττονας τοῦ ὑποδίκου βασάνους. Ἀλλ' εἰπέ μοι, Ἰουλία, δὲν εἶμαι ἐγώ, ὅστις διέρχομαι τὰς ἡμέρας μου κεκυφὼς ἐπὶ τῶν ξηρῶν λογαριασμῶν, ὅστις διέρχομαι τὰς νύκτας μου ἐπιτηρῶν, πλησίον τῆς φλογὸς τῶν καμίνων, τὰς δυσχερεῖς καὶ λεπτὰς ἐργασίας τοῦ βιομηχανικοῦ ἡμῶν καταστήματος; Ἐγὼ ἆρά γε δύναμαι νὰ συνοδεύω βῆμα πρὸς βῆμα τὴν κόρην μας εἰς τὰς συναναστροφάς, νὰ κατασκοπεύω καὶ νὰ τείνω τὸ οὖς ὅπως συλλάβω τὰς ἀπείρους ἐπικινδύνους λέξεις τας ὁποίας διαφθορεύς τις ἤθελε τολμήσει νὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὰ ἁγνὰ ὦτά της, ἐντὸς αἰθούσης τινος ἢ εἰς τὸν περίπατον; Ἐγὼ δύναμαι νὰ ἐμβάλλω τὴν χεῖρα μου μεταξὺ τῆς χειρός της καὶ ἐκείνης ἥτις ζητεῖ ἐν τῷ σκότει νὰ θλίψῃ τὴν ἰδικήν της; Ἀλλὰ πῶς θὰ ἔχω τὸν

καιρὸν τῆς ἀτελευτήτου ταύτης ἐπιτηρήσεως; Δύναμαι νὰ χάσω οὔτε λεπτόν; Δὲν ὑποχρεοῦμαι νὰ κερδίζω καθ' ἑκάστην ἄρτον διὰ δύο ἑκατοντάδας ἐργατῶν; πολυτελῆ διὰ τὴν τράπεζάν σας ἐπιθήματα, μέταξαν καὶ μεταξόπτιλα διὰ τὰς ἐσθῆτας ὑμῶν; μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας διὰ τὰς θερινὰς καὶ χειμερινὰς ὑμῶν ἑορτάς; ἁμάξας ὅπως σᾶς μεταφέρωσι, τὸν χειμῶνα, ἀπὸ μεγάρου εἰς μέγαρον καὶ ἀπὸ χοροῦ εἰς χορόν; Ναὶ, σοὶ λέγω, μεθ' ὅλης τῆς πικρίας ἥτις φλογίζει τὰ χείλη μου, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλης τῆς ἀφελείας τιμίου ἀνθρώπου ἀρυομένου τὰς γνώσεις του ἐκ τῆς καρδίας αὐτοῦ, σοὶ λέγω, Ἰουλία, ὅτι ἐὰν ἡ κόρη ἡμῶν ὑπῆρξε ἔνοχος, σὺ πολὺ περισσότερον ἐκείνης εἶσαι ἔνοχος. Ὁ Θεὸς ὁ ἐπιφορτήσας τὸν πατέρα νὰ κήδηται, νὰ ἐργάζηται καὶ νὰ μοχθῇ ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας του, ἔταξεν, ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, τὴν μητέρα νὰ ἦναι τὸ απαραβίαστον τοῦ οἴκου φρούριον. Ἡ κόρη εἶναι ἡ σημαία τῆς τιμῆς ἣν ἀμφότεροι ὀφείλουσι νὰ φυλάττωσι καὶ νὰ ὑπερασπίζωνται ὑπὸ διττὴν εὐθύνην· εὐθύνην ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων, εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς κρίσεως ἡμέρᾳ — καὶ μὴ ἀμφιβάλλῃς, θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη! ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν ἔθεσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου τὴν

φοβερὰν καὶ λαμπρὰν ταύτην ἐλπίδα, ὅπως οὐδέποτε τὴν ἐκπληρώσῃ — Κατὰ τὴν ἡμέραν, λέγω, ἐκείνην, δὲν θὰ εἴπῃ μόνον εἰς τὸν Κάϊν « τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν σου; » ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνεκτικὴν, τυφλὴν καὶ ὀμβλυωποῦσαν μητέρα, ἥτις ἤθελεν ἀφήσῃ νὰ ὑπεξαιρέσωσι τὴν ἁγνότητα καὶ τὴν αἰδῶ τοῦ τέκνου της, θέλει κραυγάσῃ ἐπίσης: « τί ἔκαμες τὴν κόρην σου; »

ΙΟΥΛ. Μὲ τρομάζετε! Ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα τὸν Θεὸν, ὅτι ἡ κόρη σου...

ΛΑΜ. Ποσῶς ὅρκους. Διϊσχυρίζεσαι ὅτι ἐπρόδωκας τὸν πρῶτον ὅρκον, τὸν ἁγιώτατον πάντων· ἐν τίνι λοιπὸν δικαιώματι φρονεῖς ὅτι θὰ πιστεύσω εἰς ἐκεῖνον ὅν θέλεις νὰ προφέρῃς;

ΙΟΥΛ. Ἔχω, ἐν τούτοις, τὸ δικαίωμα...

ΛΑΜ. Σιωπή! κυρία.

ΙΟΥΛ. Ναὶ, ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον νὰ σᾶς εἴπω...

ΛΑΜ. Κάποιος ἔρχεται... οὐδὲ λέξιν περιπλέον! Εἶναι ὁ Γεράρδος. Οὐδὲ λέξιν περιπλέον... ὁ Γεράρδος φέρει ἤδη καὶ ἐκεῖνος τὴν θλίψιν του καὶ τὸ αἶσχος του, ὅπως καὶ ἡμεῖς· μὴ τῷ ἐπιπροσθέσῃς καὶ ἄλλας πληγάς.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Ο ΓΕΡΑΡΔΟΣ καὶ οἱ εἰρημένοι.

ΓΕΡ. (*φορῶν ὁδοιπορικὴν ἐνδυμασίαν*) Ἀγαθοί μου φίλοι, διενοούμην νὰ ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ ἴδω ἡμᾶς, ἀλλὰ μοὶ ἦτο ἀδύνατον . . . Ἔρχομαι νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω.

ΙΟΥ. Τί λέγεις; . . .

ΓΕΡ. Ναί, κυρία, ἔρχομαι νὰ σᾶς ἀφήσω τὴν ὑγείαν.

ΙΟΥ. Τὴν ὑγείαν; ἀλλά . . .

ΛΑΜ. (*μετ' εἰρωνίας*) Σὲ ἐκπλήττει τοῦτο, μεθ' ὅλα ὅσα συνέβησαν . . .

ΙΟΥ. Ἅ! ναί . . . καὶ μᾶς ἀφίνετε διὰ . . . πολὺν καιρόν; . . .

ΓΕΡ. Διὰ πάντοτε, κυρία.

ΙΟΥ. Ἅ! μέγα δυςύχημα! ἀφόρητον δεινόν!

ΓΕΡ. Ἐὰν μοὶ ἔλεγέ τις χθὲς, ὅτι σήμερον θὰ ἀποχωρισθῶμεν, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευον . . . Ὄχι.

ΙΟΥ. Καὶ ἡμεῖς ἐπίσης, κύριε Γεράρδε.

ΛΑΜ. Λοιπὸν μᾶς ἀφίνεις διὰ παντός.

ΓΕΡ. Τί θέλεις; . . ὑπήρξαμεν λίαν εὐτυχεῖς.

ΛΑΜ. Ναὶ, λίαν εὐτυχεῖς.

ΓΕΡ. Δὲν ἔχει οὕτω, Λαμβέρτε;

ΙΟΥ. (*κατ' ἰδίαν*) Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία! . . ;

ΛΑΜ. Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγῃς, φίλτατε Γεράρδε, ἐγκαταλείπων ἡμᾶς;

ΓΕΡ. Ὅπου ὁ δρόμος μὲ φέρει... Θὰ ἐπιβῶ τῆς πρώτης σιδηροδρομικῆς ἁμαξοστοιχίας ἥτις παρουσιασθῇ εἰς τὰ ὄμματά μου. Τὴν ἑσπέραν ταύτην, θὰ εὑρίσκωμαι ἑκατὸν λεύγας μακρὰν ὑμῶν· ἴσως, εἰς Βορδιγάλλην. Ἀκολούθως... ἔχω τὸν ὠκεανὸν πρὸ ἐμοῦ. Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας, εἰς Ἀμερικήν· μετὰ ἓν ἔτος... Καὶ ὅμως ἐνόμιζον ὅτι θὰ διερχόμην τὴν ζωήν μου ἐνταῦθα, πλησίον ὑμῶν, τοὺς ὁποίους τοσοῦτον ἠγάπων... Ἔστω! ἀνάγκη νὰ ἄρωμεν τὴν σκηνήν μας... Ἐμπρός!

ΛΑΜ. (*συντετριμμένη τῇ φωνῇ*) Ἐμπρός!

ΓΕΡ. Ἐμπρός! κραυγὴ θυμήρης ὅταν πρόκηται νὰ ἐπανέλθῃ τις οἴκαδε· κραυγὴ σπαραξικάρδιος, ὅταν τις ἀναχωρεῖ... ὅταν ἐγκαταλείπῃ... Ἐμπρὸς λοιπόν!

ΙΟΥ. (Δὲν πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃ!)

ΓΕΡ. Θὰ μὲ ἐνθυμεῖσθε ἐνίοτε, δὲν εἶναι ἀληθές, φίλοι μου;

ΛΑΜ. Γεράρδε!

ΓΕΡ. Φίλε μου;

ΛΑΜ. Δύναμαι νὰ σοὶ ζητήσω χάριν τινά;

ΓΕΡ. Λέγε.

ΛΑΜ. Πρό τινος καιροῦ ἔκαμες τὴν εἰκόνα σου.

ΓΕΡ. Ναί.

ΛΑΜ. Δός μοι τὴν εἰκόνα ἐκείνην.

ΓΕΡ. Τὴν εἰκόνα ἐκείνην . . .

ΛΑΜ. Διςάζεις;

ΓΕΡ. Ὢ! ὄχι . . . ἀλλὰ τὴν εἰκόνα ἐκείνην. . . δὲν τὴν ἔχω πλέον, τὴν ἔδωκα εἰς τὴν . . .

ΊΟΥ. Ἥτις τὴν ἐνεχείρισεν εἰς ἐμέ.

ΛΑΜ. Νὰ μοὶ τὴν δώσῃς.

ΓΕΡ. Τηρήσατε αὐτὴν ἀμφότεροι. Ἐπεθύμουν, κυρία, νὰ ἠδύνατο ἡ εἰκών μου ἐκείνη νὰ εὐχαριστῇ ἡμᾶς καθ᾽ ἑκάστην, διὰ τὰς περιποιήσεις ἃς ἐπεδαψιλεύσατε εἰς τὸν εἰλικρινέστερον τοῦ συζύγου σας φίλον, εἰς ἐκεῖνον . . . Ἀλλ᾽ ὄχι! . . Μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου . . . καὶ διατὶ ἄρα! . . Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ὁμιλήσω διὰ τελευταίαν φορὰν περὶ ἐκείνης. Θέλετε εἴπῃ πρὸς αὐτήν, κυρία . . . ἢ μᾶλλον σὺ φίλε μου . . . διότι ἐγὼ ... ἐννοεῖτε ... ἡ θέα της ... ἡ παρουσία μου ... ἤθελον τῇ προξενήσῃ μεγάλην λύπην ἐὰν τὴν ἐπανέβλεπον . . . Ὢ! καὶ νὰ μὴ τὴν ἐπανίδω πλέον ποτέ . . . ποτέ . . . ποτέ! (*διακόπτεται ἀπὸ τὰ δάκρυα.*)

ΙΟΥ. (*ζωηρῶς*) Θὰ ἐπανίδητε τὴν κόρην μου, κύριε! Θὰ τὴν ἐπανίδητε· δὲν θέλω νὰ . . . Ἠθέλατε φέρει μεθ᾽ ὑμῶν τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ θυγάτηρ μου κατέστη ἀναξία τῆς χειρός σας. Ἀδύνατον

τοῦτο! Δὲν θέλω ἀνεχθῇ νὰ στιγματισθῇ ἡ τρυφερά της ἡλικία, δὲν θέλω ἀφήσει νὰ καταστραφῇ τὸ μέλλον της, ἡ εὐδαιμονία της, χωρὶς νὰ ὑψώσω τὴν φωνὴν, χωρὶς νὰ ὑπερμαχήσω ταύτης, χωρὶς νὰ ῥιφθῶ μεταξὺ ἐκείνης καὶ ὑμῶν, ὅπως ἐκείνη χθὲς ἐῤῥίφθη μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός της.

ΛΑΜ. Ἀλλὰ μοὶ ὑπεσχέθητε, κυρία . . .

ΙΟΥΛ. Οὐδεμίαν ὅμως ἄτιμον πρᾶξιν ὑπεσχέθην. Δὲν θέλω νὰ ὀνομάσω *ἐκεῖνον*, διότι δὲν θέλω νὰ σᾶς φονεύσῃ ἢ νὰ τὸν φονεύσητε, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταστῇ ἡ κόρη μου θῦμα τῆς σιωπῆς μου. (*ἐπιλαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ Γεράρδου.*) Σᾶς ὀμνύω, κύριε, ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῆτε· καὶ ἐν πρώτοις, θέλετε ἐπανίδει αὐτὴν παραχρῆμα. (*δράμει πρὸς τὴν θύραν· ὁ σύζυγός της τὴν ἐμποδίζει.*)

ΙΟΥΛ. Ἄφες με νὰ διέλθω!

ΛΑΜ. Ὄχι, κυρία! Τί προτίθεσθε νὰ πράξητε;

ΙΟΥΛ. Τὸ ἠκούσατε.

ΛΑΜ. Νὰ ζητήσητε τὴν θυγατέρα σας;

ΙΟΥΛ. Ναί· νὰ ζητήσω τὴν θυγατέρα μου . . . : θὰ μὲ ἐμποδίσητε;

ΛΑΜ. Δὲν σᾶς ἐμποδίζω, κυρία· ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ ἡ ἰδία ἐνταῦθα. (*προσηλόνει τὸ βλέμμα*

εἰς τὸ βάθος.)

ΙΟΥΛ. Ἐν τούτοις . . .

ΑΔΜ. Εἶναι περιττὸν νὰ πορευθῆτε εἰς ἀναζήτησίν της.

ΙΟΥΛ. Διατί περιττόν;

ΑΔΜ. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ. (Τὴν φορὰν ταύτην θὰ μάθω τὰ πάντα. Ἡ δοκιμασία ἣν προτίθεμαι νὰ ἀποτολμήσω εἶναι φοβερά. Ἐπαχθὲς δὲ καὶ σκληρὸν ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν ἐκ τῆς δοκιμασίας ταύτης δὲν ἤθελεν ἀναλάμψει ἡ ἀλήθεια . . . Ἰδοὺ ἡ Ἀδελαΐς!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

Η ΑΔΕΛΑΙΣ καὶ οἱ εἰρημένοι.

ΑΔΕ. *(φοροῦσα στολὴν νεονύμφου· ἐσθῆτα λευκήν, νυμφικὸν κρήδεμνον, στέφανον λευκῶν ῥόδων, περιδέραιον μαργαριτῶν καὶ ψέλλια ἀδαμάντινα· φέρει δὲ ἀνθοδέσμην ἐξ ἀνθέων πορτοκαλλέας.)*

ΙΟΥ. Τί σημαίνει τοῦτο;

ΓΕΡ. Μήπως τὸ λογικόν της; . . .

ΑΔΜ. *(τῇ Ἀδελαΐδι χαμηλοφώνως)* Μὲ ὑπήκουσας, κάλλιστα. *(Τῷ Γεράρδῳ ὑψηλῇ τῇ φωνῇ)* Οὕτω ἐνδεδυμένην, φίλε μου, διεννοούμην νὰ σᾶς παρουσιάσω αὐτήν, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ

μετὰ σοῦ γάμου της, καὶ νὰ τὴν παραδώσω πρὸς σὲ, λέγων. « Δέχθητι ταύτην ἐκ τῶν ἡμετέρων χειρῶν, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἐδεξάμεθα αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς της. Ἀλλ' ἄλλως ἔδοξε τῇ εἱμαρμένῃ· (*προχωρήσας πρὸς τὴν θυγατέρα του, τῇ ἀφαιρεῖ τὰ ψέλλια καὶ τὸ περιδέραιον.*)

ΑΔΕΛ. Τί πράττετε; (*πειρωμένη νὰ ἀντιστῇ.*)

ΛΑΜ. Τοῦ στρατιώτου, τὸν ὁποῖον τὸ θάῤῥος καὶ ἡ τιμὴ ἐγκατέλιπον, ἀφαιροῦσι τὰ παράσημα, συντρίβουσι τὸ ξίφος, ἀποσπῶσι τὰς ἐπωμίδας· (*προσφέρων τῷ Γεράρδῳ τὸ περιδέραιον καὶ τὰ ψέλλια, ὁ Γεράρδος ἀποποιεῖται.*) Ἀνῆκον εἰς τὴν μητέρα σου, ὡς μοὶ εἶπες σήμερον τὴν πρωΐαν· αὕτη, Γεράρδε, δὲν εἶναι ἀξία νὰ τὰ φέρῃ.

ΑΔΕΛ. (*μετὰ ταραχῆς*) Πάτερ μου! ἡ ὕβρις αὕτη!

ΙΟΥΛ. Ἡ ὕβρις αὕτη ἐνώπιόν μου!

ΛΑΜ. (*Ρίψας τὰ ψέλλια καὶ τὸ περιδέραιον ἐπὶ ἕδρας τινος, βαδίζει πρὸς τὴν κόρην του καὶ τῇ ἀποσπᾷ τὸ λευκὸν κρήδεμνον*).

ΓΕΡ. καὶ ΙΟΥΛ. Τί κάμνεις;

ΛΑΜ. Σχίζω τὸ κρήδεμνον τοῦτο, καὶ τὸ ῥίπτω εἰς τοὺς ἀνέμους, καθὼς αὕτη ἔῤῥιψεν εἰς τοὺς ἀνέμους τὴν τιμήν της.

—

ΓΕΡ. Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ!

ΛΑΜ. Ὄχι ἀκόμη.

ΙΟΥΛ. Ἆ! κύριε, εἶσθε σκληρός.

ΛΑΜ. Ἡ σειρά σας τώρα, κυρία.... νὰ δεχθῆτε καὶ ὑμεῖς τοιαύτην. Ἀποσπάσατε ἀπὸ τῆς θυγατρός σας τὴν ἐξ ἀνθέων πορτοκαλλέας ἀνθοδέσμην, καὶ τὸν ἐκ λευκῶν ῥόδων στέφανον, καὶ καταπατήσατε αὐτὰ ὑπὸ τοὺς πόδας σας.

ΑΔΕ. Ὄχι! Ὄχι, δὲν θέλω!

ΙΟΥ. Ἐγὼ, νὰ ἀποσπάσω...

ΛΑΜ. Μάλιστα, κυρία.

ΙΟΥ. Νὰ καταπατήσω ὑπὸ τοὺς πόδας μου; ἐγώ!

ΛΑΜ. Ὑμεῖς, κυρία.

ΙΟΥ. Ποτέ!

ΛΑΜ. Τὸ ἀπαιτῶ!

ΙΟΥ. Ποτέ! ποτὲ, σᾶς λέγω.

ΛΑΜ. Τὸ διατάσσω.

ΙΟΥ. Κάλλιον ν' ἀποθάνω!

ΛΑΜ. Κάλλιον νὰ λαλήσητε, κυρία.

ΙΟΥ. Θὰ λαλήσω.

ΛΑΜ. Τέλος πάντων!!!

ΙΟΥ. (*μετὰ δισταγμοῦ*) Ὁ ἐν τῷ ἰδίῳ μου προσώπῳ ἀτιμάσας ὑμᾶς, εἶναι...

ΛΑΜ. (*ἀνυπομόνως*) εἶναι;..

ΙΟΔ. εἶναι . . . Ὦ ! Θεέ μου, Θεέ μου !

ΛΑΜ. Περιμένω, κυρία . . . τὰ δευτερόλεπτα εἶναι δι' ἐμὲ αἰῶνες.

ΙΟΥΛ. Εἶναι . . .

ΛΑΜ. (*Ἐξάγων τὴν ἐπιστολήν.*) Τὸ ὄνομά του ! . .

ΙΟΥ. Δὲν δύναμαι νὰ εἴπω ὑψηλοφώνως τὸ ὄνομα τοῦτο ἐνώπιον τῆς θυγατρός μου. (*πλησιάζει εἰς τὸν σύζυγόν της.*)

ΛΑΜ. (*τοποθετήσας αὐτὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Γεράρδου.*) Πρέπει, κυρία, νὰ τὸ ἀκούσωμεν καὶ οἱ δύο.

ΙΟΥ. Ἔξω ! Εἶναι . . . ὁ κύριος δὲ Γραμβάλ ! Φόνευσόν με ἤδη, καὶ ἡ κόρη μου ἂς ζήσῃ !

ΛΑΜ. Ὁ κύριος δὲ Γραμβάλ ; (*ἀνοίξας τὴν ἐπιστολήν.*) Ἀκούσατε τὰς τελευταίας γραμμὰς τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, τὴν ὁποίαν δὲν ἀνεγνώσατε καθ' ὁλοκληρίαν. (*ἀναγινώσκει*) « Ἐὰν κατὰ τὴν ἐννάτην δὲν ἀκούσῃς τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος σημαίνει ὅτι ἀπηλλάγην ὑπάρξεως εἰς τὸ ἑξῆς ἀφορήτου. » Εἶναι μεσημβρία, καὶ οὐδεὶς ἦχος κώδωνος ἠκούσθη παρὰ τας κιγκλίδας· ὁ κύριος δὲ Γραμβάλ δὲν ὑπάρχει πλέον.

ΙΟΥ. Φόνευσόν με ! φόνευσόν με !

ΛΑΜ. Τιμωρία φοβερωτέρα σὲ περιμένει, τιμωρία δεινοτέρα πυροβόλου, ἀσφαλεστέρα δηλη-

τηρίου. Εἶσθε ἀξία ποινῆς τοσοῦτον μεγάλης ὅσῳ καὶ τὸ ἔγκλημα ὑμῶν, ποινῆς ἥτις οὐδὲ σταγόνα αἵματος θὰ ἀφαιρέσῃ ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ θὰ ἀναβιβάσῃ ἅπαν τοῦτο ἀπὸ τῆς καρδίας εἰς τὸ πρόσωπον ὑμῶν, ὡς ἐὰν ἅπαντες οἱ πρόγονοί σου, ἐγειρόμενοι τοῦ τάφου αὐτῶν, δεινῶς σὲ ἐῤῥάπιζον.

ΓΕΡ. Λαμβέρτε! Λαμβέρτε!

ΛΑΜ. Ἄφες με!

ΓΕΡ. Τί μέλλεις νὰ πράξῃς;

ΛΑΜ. Θὰ τὸ ἴδῃς.

ΓΕΡ. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον, θὰ λησμονήσῃς ἀκολούθως . . .

ΛΑΜ. Ἄφες με, σοὶ λέγω!

ΓΕΡ. Θὰ λησμονήσῃς τὰ πάντα ἀκολούθως; τὰ πάντα, ἀκούεις; . . ἢ ἄλλως . . . δὲν νυμφεύομαι τὴν κόρην σου.

ΛΑΜ. Ὅπως ἀγαπᾶτε! ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη θὰ πληρωθῇ μέχρις ἐσχάτων. (*πρὸς τὴν σύζυγόν του.*) Γονατίσατε, κυρία, εἰς τοὺς πόδας τῆς θυγατρός σας.

ΙΟΥ. Εἰς τοὺς πόδας τῆς θυγατρός μου!

ΛΑΜ. Ζητήσατε παρ' αὐτῆς συγγνώμην δι' ὑμᾶς καὶ δι' ὅλας τὰς ἐνόχους, ὅπως ὑμεῖς, μητέρας.

ΙΟΥ. (*Κρύπτουσα τὸ πρόσωπον*) Ναί· ἡ φοβερωτέρα τιμωρία . . . μία μήτηρ εἰς τοὺς πόδας

τῆς θυγατρός της!.. Τέκνον μου, ἡ μήτηρ σου σοὶ ζητεῖ... (*κάμπτουσα τὸ γόνυ, ἀλλ' ἡ Ἀδελαΐς δέχεται αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της.*)

ΓΕΡ. Λαμβέρτε, Λαμβέρτε! τιμωρεῖς ὅπως ὁ Θεός! (*ὁ Λαμβέρτος ἄρχεται νὰ συγκινῆται.*)

ἈΔΕ. Ναί! Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος ὅστις δέχεται τὰ δάκρυα καὶ ἀποξηραίνει αὐτὰ ὑπὸ τὰ φιλήματά του. Μῆτερ, παρατήρησον! (*δεικνύουσα τὸν πατέρα της*) Κλαίει, κλαίει καὶ οὗτος ἐπίσης.

ΙΟΥΛ. (*ὑψώσασα τὸ βλέμμα πρὸς τὸν σύζυγόν της*) Τουτέστι, ἐσυγχώρησε!

ΑΔΕΛ. Ναί, ὅπως ὁ Θεός! (*λαμβάνει τὰς χεῖρας τῶν γονέων της, συμπλέκει καὶ θερμῶς ἀσπάζεται αὐτάς.*)

ΛΑΜ. (*χαμηλοφώνως τῷ Γερ. δεικνύων τὴν Ἀδελαΐδα*) Γεράρδε, αὕτη οὐδέποτε θέλει σὲ ἀπατήσει! (*Πίπτει ἡ αὐλαία.*)

ΤΕΛΟΣ

Τὸ «Νεοελληνικὸν Θέατρον» ἐκδίδεται μηνιαίως εἰς φυλλάδια ἐκ σελίδων 64 συγκείμενα· περιέχοντα δὲ μίαν τοὐλάχιστον δραματικὴν παράστασιν.

Ἕκαστον φυλλάδιον τιμᾶται λεπτῶν 50.

Ἂν φυλλάδιόν τι περιέχῃ ἀνώτερον ἢ κατώτερον ἀριθμὸν σελίδων, πᾶσα διαφορὰ ὑπολογισθήσεται εἰς τὰ ἑπόμενα.

Ἡ συνδρομὴ δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ εἰμὴ διὰ δώδεκα φυλλάδια.

Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητάς, τὸ φυλλάδιον τοῦτο τιμᾶται λεπτῶν 65.
